JURNALUL S.F.®

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON

Nr. 149; 26 Decembrie '95 - 2 Ianuarie '96
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 400 lei

Încă o dovadă indiscutabilă a valorii „Generației JSF":

DĂNUȚ IVĂNESCU este cîștigătorul concursului de proză scurtă, mainstream al Editurii Nemira

amănunte în pagina 2

Sărbători fericite!

INTEGRAL SEBASTIAN A. CORN

Deşi e meloman

Sebastian A. Corn nu-l mai înghite pe Iosif Sava

De patru ani încoace, în decembrie, au loc „Zilele Nemira". Ca de obicei deschiderea manifestării a fost făcută de directorul general al grupului editorial Nemira domnul Valentin Nicolau., cu o scurtă prezentare a editurii şi a concursului Nemira, subliniind că regulamentul concursului *(publicarea volumelor premiate şi cooptarea premianţilor în juriul concursului de anul viitor)* a fost îndeplinit. Au vorbit apoi reprezentanţi ai juriilor celor trei secţiuni: *Purgatoriu, Totem şi Nautilus.* Am remarcat în mod deosebit discursul domnului Vlad Popescu: „În România postdecembristă am aşteptat să se întîmple ceea ce s-a întîmplat în Franţa după publicarea scriitorilor americani -şi, în sf prin autor american se înţelege literatură de calitate- să apară o pleiadă de mari autori români. Acest lucru s-a întîmplat mai mult sau mai puţin. Cu toate că: Nautilus, colecţia editurii noastre, a ajuns în pragul numărului 100; cu toate că revista Nautilus publică autori români; cu toate că numeroşi scriitori români au luat premii de încurajare la Conferinţele Europene, marea pleiadă de scriitori de anticipaţie n-a apărut." Din aceste cauze la secţiunea roman SF anul acesta *„nu numai că nu avem nici un premiu, dar nu există nici nominalizări!* În ceea ce priveşte proza scurtă lucrurile stau ceva mai bine, asta şi datorită faptului că autorii români au avut mai mult spaţiu de publicare".

Rugat să spună cîteva cuvinte despre cartea care i-a apărut Sebastian a început în stilul caracteristic, citîm din memorie: Aventura alături de Nemira a început în urmă cu trei ani, cînd am trimis-o pe soţia mea cu nişte texte pentru concurs. Am fost chemat de către Emil Bărbulescu, care mi-a spus *„Sînt bune, dar mai taie puţin din ele."* Am tăiat şi i le-am dus din nou. Mi-a spus: *„Mai taie!"* Am mai tăiat. Între timp revista Nautilus îşi încetase apariţia. M-am dus din nou la Emil şi l-am întrebat: *„Bine eu ce fac cu ele?"* Mi-a zi: *„ Mai scrie şi-ţi publicăm un volum de povestiri".* Am mai scris şi i le-am dus. Mi-a zis: *„Ştii, volumele de povestiri nu se prea vînd. Scrie mai bine un roman".* La sugestia soţiei mele, am modificat o povestire, din care tăiasem iniţial, şi am depus romanul la concursul „Nautilus". Şi ...am cîştigat. Este romanul pe care îl vedeţi aici pe masă.

A urmat decernarea premiilor pentru oamenii de mass-media care au realizat emisiuni remarcabile. Şi aici doi oameni din fandom: Răzvan Ursuleanu(Antena Bucureştilor) şi Gabriel Vîlsan(Radio Media, Buzău). Apoi domnul Costel Postolache, *„principalul motor al Nemirei"* a decernat premiile de fidelitate pentru cei mai activi membri ai clubului cărţii Nemira şi pentru prezenţă în emisiunile radiofonice.

Restul, aşa cum spunea şi Cătălin Ionescu, a fost petrecere mondenă.

– Cum e să fii redactor şef?

– Foarte rău! Pe cuvînt că nu mi se pare o chestie uşoară! Ca scriitor aveam mai multă libertate.

– La ultimul interviu acordat JSF ai spus „Am atîtea manuscrise că am început să le dau la prieteni". S-a modificat ceva între timp?

– Mai m-am uitat eu peste ele şi nu mai vreau să apară în halul în care sînt. Din cele la care ţin cred că sînt: *„Eucronoza"*, care are doar 90 de pagini, 120 de pagini de text fantasy, romanul care ţi l-am dat, 400 de pagini... Ar mai fi... Dar trebuie să mă apuc să le rescriu fiindcă nu mai sînt mulţumit de ele.

– Care este textul la care ţii cel mai mult?

– Cel la care lucrez acum. Scrisesem din el 150 de pagini, dar le-am aruncat. Acum l-am recalibrat şi am să mă reapuc de scris exact miercuri. Dintre textele care au apărut pînă acum cel mai mult ţin la *„Andrenergic".*

– Mai mult decît la „Parcursul de golf"?

– Dar! Mi se pare mai bun. Din cauza conflictului, care este mult mai bine creionat, iar personajele sînt mai vizibile.

– Totuşi „Parcursul" e mai bine scris! Deşi e dintre textele tale de început. Al devenit cu fiece text mai complex.

– Ai dreptate! Dar ştii ce s-a întîmplat? Varianta pe care ai publicat-o am scris-o după *„Andrenergic".* Fiindcă niciodată nu las un text aşa cum l-am scris! Cînd îl dau la publicat mai trec odată peste el şi îl rescriu. Mai ţin la *„Andrenergic"* şi fiindcă a fost citit de foarte multă lume care n-are legătură cu SF-ul.

– Fiindcă a venit vorba de „Andrenergic", ar trebui să-i mulţumim încă o dată vărului tău care a ilustrat romanul.

– Da, pînă şi lui i-a plăcut! Deşi se ocupă cu *„arta înaltă"* a la Iosiv Sava...am un cui pe domnu' ăsta, Iosif Sava

– De ce?

– Fiindcă nu vrea să stea de vorbă despre SF ceea ce denotă îngustime de minte.

Discuta într-o emisiune cu Cristian Tudor Popescu. CTP, o avea el nişte hibe din punct de vedere al relaţiilor interumane, dar, după părerea mea, este cel mai puternic autor român de SF, de proză scurtă în orice caz. Cînd CTP a încercat să explice că SF-ul atinge multe probleme de mainstream pe care mulţi autori de mainstream nu le ating, Iosiv Sava nici n-a vrut să răspundă. A mai avut o conversaţie cu Patatievici în care discutau despre *„artă superioară "* şi *„artă inferioară ".* Cred că există *„artă bună"* şi *„artă proastă"*, dar chiar să etichetezi un gen ca făcînd parte din subcultură, mi se pare aberant şi o discuţie lipsită de sens. Din cauza asta nu pot să-l înghit pe d-l Iosif Sava.

A consemnat,

Adrian Bănuţa

NEMIRA

TRACŢIUNE PE 4 ROŢI ŞI 4 ANI

Casa Oamenilor de Ştiinţă are o prescurtare ciudată: COŞ. Vineri, 15 decembrie, COŞ-ul era înţesat de lume. De lume bună, desigur; Nemira înseamnă suficient de multe în peisajul cultural românesc. Printre obişnuiţii seratelor culturale mişunau şi sefeliştii. Oameni şi ei. Mai un cuvînt festin ascultat la staţia care intra-şi în microfonie - mai mult gura lui Sebastian A. Corn -, mai o gustare, mai un colind ascultat cu paharul de şampanie în mînă, mai un vinişor, mai o salată de fructe... Pardon, salata de fructe a fost dată de primărie şi rătăcită (şi dispărută) la Nemira; c'est la vie...

În fond, pînă la urmă tot SF-iştii au dus greul: 3 premii SF (Ana-Maria Negrilă, Radu Haraga şi Cătălin Sandu) plus un alt premiu extra (Dănuţ Ivănescu la secţiunea Purgatoriu, proză scurtă mainstream). Iar textul premiat, semnat de Ivănescu, merită tot interesul pentru că este o dovadă că SF-ul are în mod cert valenţe culturale grele; sau, mai pe şleau, că şi SF-ul românesc este literatură şi, deci, artă. Colac peste pupăză, spre marea dezamăgire a multora, a fost premiat chiar unul dintre *„CEI CARE NU".* Am spus „a multora" şi nu greşesc... felicitări, Dănuţ!

Restul a fost petrecere mondenă. Chiar prea mondenă. Dar la o avalanşă de premii pentru scriitori, cititori, redactori, etc. se cuvenea probabil şi o avalanşă de lume; oricum, printre camere SVHS şi microfoane profesionale abia aveai loc să strecori un reportofon sărac, dar cinstit. Poate şi de aceea lansările de carte au avut un caracter ireal. *„2484 Qirinal Ave"*, volumul lui Sebastian A. Corn, avea cel puţin un caracter real. Pardon, o copertă reală.

Trăgînd linie şi adunînd, Nemira şi-a meritat sărbătoarea celor 4 ani străbătuţi cu motorul în sarcină şi tracţiunea cuplată pe toate cele 4 roţi, şi asta nu numai pe tărîm SF. Şi, apropo de cei 4 ani împliniţi: SF-iştii au luat 3 plus 1 egal 4 premii, Corn este (va fi?) al 4-lea autor român în colecţia Nautilus. Asta aşa, ca statistică... Trăgînd linie şi scăzînd, a mirat lipsa nominalizărilor la categoria roman SF a concursului din anul acesta. Oare întîrzierea mare cu care apar volumele româneşti să aibă de-a face cu lipsa acestor nominalizări? Totuşi nu este defel momentul să fim răi. Aşa că, să-i urăm editurii Nemira mulţi şi spornici ani, numai cărţi bune şi foarte bune, în care să ne sefească cu bine. Şi să ridicăm şi noi un pahar plin, fără să ne mai gîndim la preţul cărţilor. Măcar acum, de Sărbători.

Cătălin IONESCU

De vorbă cu Sebastian A. Corn şi Dănuţ Ivănescu

Din 35 000 de pagini standard, juriul secţiunii Purgatoriu a decernat premiul pentru proză mainstream domnului Dănuţ Ivănescu .

Strecurîndu-mă cu greu printre operatori care îl filmau şi ziariştii care îl intervievau am reuşit să-i smulg cîteva cuvinte.

– Există „Generaţia JSF" ?

– Categoric există o nouă generaţie de scriitori! De asta nici nu m-am mirat foarte tare că am luat premiul ăsta. O să mai discutăm la anu' cînd voi lua premiu la roman.

– Eşti aşa de sigur?

– Da.

– Ai scris ceva din roman?

– Cam 25%.

– Ne poţi spune ceva despre el?

– Nu! Fiindcă nu-mi place să vorbesc despre textele pe care le-am scris şi, cu atît mai puţin, despre cele pe care le scriu.

– Care este, după părerea ta, cel mai bun autor al acestei generaţii?

– Michael Haulică! Indiferent de numărul textelor publicate, indiferent de numărul premiilor pe care le are! Este un autor format.

Pînă va termina romanul Dănuţ a promis că va mai comite o proză pentru un număr al JSF-ului.

Înarmat cu această promisiune l-am acostat pe „autorul momentului".

– Există o „Generaţie JSF"?

– Da! Acum există!

Pe cuvînt, înainte nu prea credeam. Adică nu ştiam cum s-o denumim, dar am stat şi m-am gîndit mult în ultima vreme, *„Generaţia '90"* sună cel mai bine, e de impact publicitar, mă-nţelegi. Şi în plus am observat că toată lumea îi zice aşa. Chiar şi *ăia* care nu cred în ea. Cînd a venit Voicu Bugariu la o seară Nemira, tot despre *„Generaţia '90"* a vorbit. *Toată lumea vorbeşte de această generaţie.* Şi *ăia* care o înjură şi care zic că nu fac parte din ea.

– Hai să vorbim un pic de Dănuţ Ivănescu.

– A, ăsta e un tip! Cînd a apărut Motocentaurii şi am intrat şi eu în posesia drepturilor de autor în valoare de *„2 volumi"*, m-am uitat din nou peste *„Baba oarba pe acoperişul lumii"*, care m-a dat peste cap. E o chestie cu Ivănescu ăsta! Nu ştiu cum să-ţi spun. E unul dintre puţinii indivizi care fără să-ţi facă o mare filozofie dintr-un plot, reuşeşte să te capteze cu stilul. Sînt curios cum operează cu stilul pe spaţii mai lungi.

– Ai citit textul premiat acum la Nemira, „Sfîntul Grigorie Blajinu'?"

– Da! E o mică istorie cu textul ăsta. Mi-a spus că a trimis un text pentru Nautilus, dar care nu intră în interesele acestei reviste. L-a citit mai întîi Vlad T. Popescu şi a spus să-l trimitem la concurs la Purgatoriu. L-am citit şi eu şi apoi l-am întrebat pe Dănuţ, că ştii că el e mai bizar.

Zic: *Dom'le pot să trimit textul?*

Zice: *Da, nici o problemă.*

L-am dat mai întîi poetului Lucian Vasilescu, care l-a citit şi căruia i-a plăcut. *El era primul filtru.*

Acum o săptămînă *(interviul este realizat în ziua de 15 decembrie 95)* a venit Dan Petrescu la mine să mă întrebe cum îl cheamă pe *Sfîntul Grigorie Blajinu'.*

Zic: *Îl cheamă Dănuţ Ivănescu.*

De ce?

Zice: Anunţă-l într-un fel c-a luat premiul la Purgatoriu.

Şi am fost foarte satisfăcut pentru că este *nu numai al doilea autor* din „Generaţia '90" care-i sparge pe *ăştia* de la mainstream. *DAR A LUAT ŞI SINGURUL PREMIUL CARE S-A DAT LA PROZA SCURTĂ*; singura proză premiată din 35.000 de pagini.

Pe mine mă bucură că a luat premiul şi, cum îţi spuneam, sînt curios cum ar da pe lungime mai mare. Îţi spun: are o forţă extraordinară, de exemplu *„Baba oarba pe acoperişul lumii"* chiar e un text de referinţă şi nu cred că vreun antologator nu l-ar lua să-l publice.

JURNALUL SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de SC JURNALUL SA

ISSN 1221-7875

Tiparul executat la

INTACT

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, Mihail GRĂMESCU, Costi GURGU, Isabela ION, Cristian IONESCU, Liviu RADU, Don SIMON, Cătălin TENIȚĂ, Laurențiu TURCU, Florin Mircea TUDOR.

(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector I, București

Tel. 2107136, 2109366, 2109946, 3129945

FAX 3129944

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*

Culegere: *Alina LEON*

Corectură: *Mihail GRĂMESCU*

Montaj offset: *Mariana SEBE Silvana GREERE*

PREMIILE

singurului săptămînal de cultură SF din lume:

CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI

CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA

GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)

CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

Fenomenul

Pe Corn, sau Sebi, sau Pop Corn, sau Florin, sau... l-am întîlnit de mai multe ori pentru prima dată. Nu, nu am de gînd să scriu un text beletristic, dar realmente ăsta este adevărul. Nu vă vine să credeți, nu-i așa? Și totuși este realitatea cea mai nudă.

Mai întîi și mai întîi l-am auzit pomenit de doamna Silvia Colfescu, directorul editurii Vremea, care mi-a povestit de un tip ciudat, cam pe lîngă norma normalului care-i pusese prin intermediul lui Fane Ghidoveanu un vraf de texte în brațe spre publicare. Bineînțeles că tipu' a plecat așa cum a venit: cu texte în brațe. Următoarea intersectare s-a petrecut la RomConul pe care-l pomenește și Dănuț alături. O intersectare la fel de sterilă ca și prima și așa cum s-a dovedit a fi și cea din sediul Anticipației de la etajul 3 al Scînteii, pardon! Presei Libere. E drept că de astă dată am reușit să asociez tipul cu figura și cu soția (întrucît era însoțit și de Rodica). Un început de coliziune s-a dovedit a fi *Zilele Nemira '93*, prilej cu care ne-am cunoscut mai bine și am antamat o ulterioară întîlnire care, bineînțeles, nu a avut loc atunci și acolo. Și a venit momentul în care am reușit să stăm de vorbă și momentul în care am reușit să ne înțelegem și momentul în care am reușit să ne punem de acord. Au urmat zile și nopți petrecute pe tastaturile Macurilor (eu) și Goldfishurilor (el, mașinile de scris sînt trecute la plural fiindcă Sebi are "bunul" obicei de a-și înfige degetele în taste în ritmul vitezei imaginației lui dezlănțuite ceea ce l-a făcut să schimbe vreo patru pînă a reușit să-și definitiveze cele două romane - de la Nemira și de la Olimp), timp în care am fost martorul prodigioasei puteri creatoare care-l "adrenergizează" pe gagiul ăsta longilin și cîrlionțat. Puțini sînt capabili să creeze astfel de înflorescențe imaginative și cu un background livresc atît de firesc. Pentru că principalele sale atuuri sînt firescul lumilor create, coeziunea lor intrinsecă și ușurința cu care împrăștie mirobolantele aventuri ale imaginarului.

Sebastian A. Corn poate fi cu greu circumscris uneia sau alteia dintre zonele literaturii, poate și pentru că procesul devenirii sale nu s-a încheiat, dar și, nu în ultimul rînd, influențabilității sale. E ușor de urmărit traseul acestui scriitor. Mai greu sînt percepute angoasele și obsesiile sale. Pentru că invarianți există. Și nu puțini.

Ei. Aia. Ceilalți. Subteranii. Obscurii.

Se regăsesc în fiecare dintre textele sale. Așteptînd. Uneltind. Pîndind. Ascuțindu-și colții înveninați.

Nu-mi propun o psihanaliză a scrituri și a plotului lui Sebastian A. Corn, doar menționez ca interesant acest aspect care oferă un unghi unitar de abordare al întregului: alienarea individului superior pînă la paroxism, pînă la psihoză chiar. Dacă diferitele curente literare propun imaginea omului care înfrînge societatea sau e învins de aceasta, Corn preferă modalitatea *șahului etern*, trimițîndu-și personajele să se închidă în enclavele culturii.

Interesant este și că Sebastian A. Corn nu poate fi considerat un iubitor al propriilor personaje, pentru că a nu te atașa de nimeni te ajută să nu te atașezi de tine. După cum reiese și textele din paginile următoare.

Ionuț BĂNUȚĂ

Din cîte știu, și nu cred că mă înșel, Sebastian A. Corn a cunoscut cea mai rapidă ascensiune din istoria SF-ului românesc. Totul a început în 1993, cînd necunoscutul de atunci, total necunoscutul vreau să spun, sufla, de sub nasul unora cu experiență, premiul concursului organizat de ACFSF "Quo Vadis?", cu ocazia RomConului de la Ploiești. Iar de-atunci nu s-a mai oprit, culegînd, în decurs de numai un an, cu scrupulozitate diabolică, o mulțime de premii pe la mai toate concursurile importante, publicînd text după text, scriind ca un nebun, într-un ritm infernal, de parcă nu face altceva decît să copieze o bibliotecă pe care o are în minte, și chiar, culmea nerușinării, spărgînd porțile editurilor, binecunoscute pentru fobia lor față de numele românești.

Cu alte cuvinte - SEBASTIAN A. CORN ESTE UN FENOMEN. Unul cronic. Și poate primul autor băștinaș care va reuși să trăiască din scris. Dacă nici el, atunci... Și-o doresc și îi urez din toată inima să izbîndească. Spre binele nostru, al tuturor.

Dar pentru că există și un "dar", ca să fiu sincer pînă la capăt, și față de el și față de mine, textele lui de început aveau ceva în plus față de cele mai noi. Densitatea narativă? Insolitul subiectelor? Acuratețea tehnicii literare? N-aș putea preciza dar, o știu, de vină-i dorința lui nemăsurată, obsesivă chiar, de a demonstra importanța *plotului*, a poveștii. Și de-aici unele concesii. Fără îndoială că accesibilitatea, realizarea legăturii cu un număr cît mai mare de cititori, nu este un fapt negativ în sine. Din păcate nici nu constituie criterii de apreciere estetică. Să nu-l uităm pe Becket, Joyce, Eco și atîția alții. *Dixit.*

Dănuț IVĂNESCU

Notă: acest text, dimpreună cu proza ce-i urmează au fost extrase din numărul 10 al fanzinului KATHARSIS editat de ACFSF QUO VADIS?

Sebastian A. CORN

Era într-o marți. După o noapte de lucru.

„*Mai rămîi?*" m-a întrebat Ionuț.

„Mai stau, pînă pe la 13".

„Perfect! Vezi că pe la 11 a zis doctoru' că vine".

„Care doctor?"

„Un tip! Scrie mișto!" mi-a zis și a plecat.

Mă pregăteam să plec cînd a apărut. Avea o geacă de piele maro, un diplomat negru și o figură obosită. Prea obosită. „N-arată a doctor, mi-am zis, și pun pariu că n-o mai duce mult". A bolborosit un nume. I-am zis că sînt încîntat și l-am privit îngrozit cum își extrage „*capodoperele*". „S-a dus și ziua asta, am oftat, încă *unu'* care o să zică că-i un geniu nepublicat.

De la un timp M.Pavelescu și M.M.M. *(nici o legătură între ei, coincidență de consoane)* obișnuiau să-mi trimită mușterii.

M-am așezat alături de el pe canapeaua din hol. *(Pe sărmana noastră canapea, care avea să ne suporte mult timp de acum încolo).*

Mi-a dat circa 100 de pagini de manuscris.

„Mi le lași, sau vrei să mă uit acum peste ele"?

„Dacă s-ar putea acum, ar fi perfect!"

Am oftat din nou. Era clar se dusese și ziua aceea. Am citit una; și încă una.

„Nu scrii rău, i-am zis, dar toate sînt peste 30 de pagini?"

„Da, cam așa scriu eu. Dar am și ceva scurt. Uite: asta premiată la Helion."

Am citit-o. Era mai slabă decît celelalte. I-am spus și a fost de aceeași părere.

„Ce facem? O public pe asta în numărul viitor, sau modifici una din celelalte și o publicăm peste două săptămîni?"

"Public-o pe asta că m-am săturat să aștept la Nemira".

Am zîmbit.

„Trebuia să publici în Nautilus!"

„Mdaa!" a recunoscut fără nici un chef.

„Spune-mi, ce modificări trebuie să fac".

Mă apucasem să-i disec lucrările. Plin de ură. Plin de venin. Pînă la sînge. *Erau 100 de pagini.* Eram după o noapte de somn și-mi era foame. Am exagerat un pic. Știam că știe și lucrul ăsta m-a umplut de bucurie. Era ca *noi.*

„*Spune-mi despre tine.*" I-am rugat.

„Cu ce te ocupi? De cînd scrii?"

Între timp venise și Ionuț.

„Sînt medic toracic", mi-a spus „*Unii îmi spun Sebastian A. Corn*" și ne-a povestit timp de o oră despre el. Într-un tîrziu ne-am despărțit. Eu cu un text pentru publicare, el cu textele ce trebuiau modificate.

L-am revăzut a doua zi.

Avea 100 de pagini. Și, dumnezeule, erau modificate!

Adrian Bănuță

4 Jurnalul S.F.

Sebastian A. CORN

NESSUN DORMA de Puccini

Rutina salvată

Îmi spuseseră că în *Sagrada Familia* sînt femeile cu cele mai frumoase picioare. Neadevărat. Se încadrează în medie. Deşi, cînd mi s-a operat rezervarea reciprocă acum patru zile, am fost tentat să cred acest lucru. Motivul: Inga avea cu adevărat nişte picioare superbe şi, pentru cei cărora nu le este foarte clar ce vreau să spun, am să explicitez. Cînd spun picioare, nu mă refer la *definiţia standard*, anatomică, "de la gleznă pînă la vîrful degetelor." Am în vedere înţelesul colocvial, şi anume, "de la şold pînă la vîrful degetelor", adică, exact semnificaţia pe care o foloseau *ei*, cei fără de bibliodiskuri, în vorbirea curentă. *Ei*, cei care reacţionau spontan şi îşi aminteau singuri.

Deci: Inga avea nişte picioare superbe şi m-a bucurat foarte mult că mi se operase o rezervare reciprocă în prezenţa ei. Deşi aparţinea speciei acvatice, în timp ce eu eram un terestru. De fapt, arăta bine de sus pînă jos şi din cauza asta, am întrebat-o, cînd am ieşit din strada NORDICA:

"Asta ce e?" - arătam spre umărul ei care strălucea în luminile portocalii ale *Sagradei Familia* . Farurile oculare umede ale pieţei CENTRUM care se revărsau în textura lucioasă a Ingăi.

"Porţelan. Este porţelan. Aşa mi-au spus. Porţelan."

Da. Porţelan. Porţelan, sticlă, ceramică şi plastic. Articulate cu garnituri de cauciuc lax. Ea trebuia să fie etanşă, aşa mi-a explicat, şi era de la sine înţeles: o acvatică nu putea să fie decît etanşă.

Parcurgeam o rezervare reciprocă şi era strict necesar să traversăm tot preambulul care anticipa acuplarea. Aşa că am invitat-o pe o bancă din piaţa CENTRUM.

"O pierdere de timp." a comentat ea. "Nu pricep de ce e cazul să stăm atît pînă la acuplarea propriu-zisă."

Mda. De ce stăteam minimum opt-nouă ore de fiecare dată cînd pregăteam acuplarea? Am impresia că era ceva în legătură cu *ei*, cei care aveau pulsiuni anarhice; cred că din cauza *lor* pierdeam noi timpul pe bănci, pe străzi, prin sălile de cinematograf şi prin galeriile de artă. Şi asta nu doar cînd anticipam acuplările, dar şi în cursul zilelor obişnuite, după lucru, cînd, în loc să ne ducem în habitacluri, rătăceam cu tot soiul de scopuri pe care nu le înţelegeam, pe străzile iluminate de farurile elastice.

Oricum, Inga arăta bine, chiar dacă era ţîfnoasă şi strîmba din nas la timpul pe care îl pierdeam pe bancă. Mă rog, aş fi fost în stare să mă îndrăgostesc de ea, dacă aş fi avut chef, chestia asta era chiar foarte uşoară pentru mine. Vreau să spun că aş fi putut să mă îndrăgostesc de ea conform *definiţiei standard*: " a începe să ai un sentiment de afecţiune faţă de o persoană de sex opus(?)." Nu era greu. La fel de simplu ca şi cum aş fi răcit, sau mai precis, la fel de simplu cum răceau *ei*, cel puţin aşa am aflat din bibliodiskuri.

Dar nu fusese necesar să anclanşez rutina salvată de genitorii mei. Cea cu îndrăgostitul, vreau să spun. Inga vorbea tot timpul, mda, tot timpul, chiar şi cînd am luat-o din nou pe străzile acoperite cu tegumente elastice, printre zidurile *Sagradei Familia*, acoperite cu plete negre şi lungi care coborau de pe cornişele de os aparent. Vorbea tot timpul, ocupîndu-mi bibliocervixul cu rutinele de răspuns obligatoriu.

"Ce naiba aleg ei mereu *Sagrada Familia* pentru acuplări?"

"Aici e sediul. Aici e sediul speciei dizolvante." am fumizat explicaţia afişată clar de rutine, iar Inga a dat din cap.

"Probabil. Dar nu crezi că e prea costisitor? Trebuie să venim de peste tot, să pierdem o grămadă de timp, ca să petrecem zece ore aici, într-un spaţiu care poate fi utilizat în alt scop. Nu crezi?"

VENEZIA 14 era într-adevăr în criză de spaţiu. Numai că, *Sagrada Familia* avea probabil legătură tot cu *ei* . Şi, de aici, întreaga încrengătură iraţională de fapte care se petreceau. Nu? În definitiv, ştiam că *ei* acţionau incoerent şi gratuit şi că îşi aminteau singuri.

Realitatea este că încă din ziua acuplării constatasem că femeile din *Sagrada Familia* nu sînt la înălţimea zvonurilor care circulau despre ele. Primul semn în acest sens a fost Inga, care a spus că nu era din zona respectivă. Am început să le privesc cu un ochi critic pe celelalte. Ca şi acum. Mda. Nu depăşeau media. Puteam doar să mă prefac atras de aspectul lor, ca să trec neobservat în mulţime. Să nu bat la ochi. Să nu atrag atenţia. Pentru că nu prea aveam ce să caut la ora aia în *Sagrada Familia* . Nu făceam parte din personalul de întreţinere şi nici nu mi se operase o nouă rezervare reciprocă.

Am intrat în piaţa CENTRUM şi am căutat din ochi firma *Clariss*. Un magazin de care nimeni n-avea nevoie pentru nimic, aşa cum erau toate magazinele. Conform bibliocervixului standard însă, trebuia să intrăm de cinci ori pe săptămînă în magazine şi să ne facem cumpărături pentru care firmele la care lucram ne eliberau un număr fix de fîşii ştanţate din piele. Unii spuneau că *ei* erau acoperiţi cu piele. La fel cum noi acoperim străzile şi podelele pe VENEZIA 14.

Dar asta nu era ceva important. Important era că în ultima săptămînă nu intrasem decît de trei ori în magazine şi că acum puteam să-mi îndeplinesc norma fără să bat la ochi, cumpărînd ceva de la *Clariss*.

"Halldor?" întreb cu voce înceată cînd intru în magazin. Numele îl ştiam de la Inga, iar Inga îl ştia datorită vreunei rutine salvate de genitorii ei, cu mare greutate şi cu riscurile aferente. Ca şi rutina mea cu îndrăgostitul.

"Poftim?!" îl văd pe tipul din spatele tejghelei că se răsuceşte. Specie terestră. Molibden, tantal şi oţel. Similar cu mine. Mda. Dar era ăsta un motiv suficient ca să am încredere în el? "M-ai strigat?" zice el.

"Sînt Egor Stahl." mă apropii de tejghea. Difuzorul din stînga începe să vuiască, iar Halldor aruncă un ochi pe ecran, să vadă ce se întîmplă.

"Au marcat *Supersonicii!*" dă el din cap şi bate cu degetul în sticlă.

"Da. *Supersonicii.*" constat şi încep să scot dreptunghiurile de piele caldă din lăcaşurile pectorale. 37° C. 37° C. Ce să spun? Conform bibliodiskurilor, asta era şi temperatura *lor*.

"Îi urmăreşti?" mă întreabă făcînd semn cu bărbia spre tipii speciei plutitoare care ţopăiau pe teren. "Îţi place să te uiţi la ei?" reformulează el întrebarea, precaut, pentru că nimeni nu se uită la meciuri cu vreun scop. Pur şi simplu aşa spun regulile şi aşa facem.

Numai că eu trebuie să-i dau a înţelege că îi urmăresc din pasiune pe *Supersonici*. Şi trebuie să i-o spun fără să atrag atenţia; asta i-ar pune pe gînduri pe cei ce trag cu urechea, iar lor, cum să zic, nu le-ar lua decît cîteva minute ca să-şi dea seama că sîntem o clonă care obişnuim să salvăm mai multe rutine decît e cazul. Şi nu trebuie să afle lucrul ăsta, nu, nu.

N-am prea mult de ales. Trebuia s-o scot pe Inga din rahatul în care intrase.

"Mă uit la ei cam de *opt* ori pe săptămînă." răspund.

Halldor înţepeneşte şi se sprijină de tejghea. Se uită la mine. Văd în pieptarul lui lucios cum se reflectă farurile care clipesc liniştitor în piaţa CENTRUM. Raţionează. Şapte ori pe săptămînă, adică norma de privit la meciuri. De ce o depăşesc eu? - asta se întreabă, pesemne. Din display se aude un ropot de paşi precipitaţi şi un zăngănit urmat imediat de un cor de ţiuituri.

"Au marcat din nou. Bei un ceai?" întreabă Halldor.

"Ahh!" mă prefac surprins şi scotocesc prin lăcaşurile pectorale. "Am adus eu ceai. *Himalaya - Darjeeling*." - aşa mă învăţase Inga să spun, şi îi întind pliculeţul gravat cu hieroglife cartilaginoase.

Halldor îl studiază atent, iar eu mă sprijin de unul dintre pereţii magazinului. Un perete din muşchi contractaţi. 38,8 grade C. Transpirat.

"Din ce provincie e?" întreabă Halldor, cîntărind în mînă pliculeţul. "Yunnan, sau Hangzhou?"

Habar n-am ce să-i spun. Yunnan, sau Hangzhou? Dar marginile gurii lui bîzîie ascuţit. Ca atunci cînd mă străduiesc să zîmbesc fără să reuşesc. Nici el nu reuşeşte, dar eu ştiu ce semnificaţie are încercarea lui şi mă apropii de el.

"După miros, pare să fie Yunnan." remarcă Halldor adulmecînd pliculeţul şi se răsuceşte cu spatele la mine. "Acum vom bea un ceai." stabileşte el.

Ceai - *definiţie standard:* "frunzele unui arbore exotic care, uscate, sînt folosite la prepararea unei băuturi cu efect excitant." Noi nu avem nevoie de ceai. Dar îl bem periodic, o dată pe săptămînă, din cauza *lor*, a celor care îşi aminteau singuri.

Din tavanul transpirat începe să curgă un şir de stropi verzi, răspîndind în cameră un miros fetid. Sar repede în lături, văzînd că picăturile sînt gata să cadă pe mine. Puroi! Puroi! - se strînge în faţa tejghelei într-o baltă lipicioasă, înroşind tegumentul ridat al podelei.

"Să mergem în spate." propune Halldor imperturbabil în timp ce toarnă ceaiul în ceşcuţe fremătînde de coral tapisat cu solzi fini şi transparenţi. Îl urmez în cămăruţa scundă, iar zgomotul procesiunii de automobile din piaţa CENTRUM se estompează.

09,00 - îmi afişez reflex în bibliocervix şi îmi dau seama că e ora la care încep, de regulă, procesiunile de automobile care nu merg nicăieri.

Adevărul e că *Sagrada Familia* era din ce în ce mai bolnavă. În mod cert era zona cea mai bolnavă din VENEZIA 14. Inga îmi arătase pereţii care frisonau, palizi, plini de sudoare cleioasă.

"Şi în zona mea sînt cartiere întregi care put şi transpiră. Dar nenorocita asta de *Sagrada* depăşeşte toate normele. La tine cum e?"

Şi la mine erau clădiri bolnave. Din ce în ce mai multe. Etaje care se cangrenau cu totul, stîlpi de susţinere care se fracturau din ce în ce mai uşor, faţade care îmbătrîneau din ce în ce mai rapid. Şi, mereu mai des, acoperişuri de muşchi pe care creşteau tumori violete sau cenuşii, îndoind cornişele.

"Cu ce te ocupi?" m-a întrebat deodată Inga, controlînd hamacul de acuplare. Cu aerul că-mi testează capacităţile de a purta o discuţie despre îmbătrînirea prematură a VENEZIEI 14.

"Neurochirurg urban. Testez randamentul comunicaţiilor şi reflexele funcţionale ale clădirilor."

Buzele de cauciuc i s-au încreţit. Dar nici ei nu i-a reuşit zîmbetul. Nici ei. Sau, prea scurt, mda, un zîmbet prea scurt, "o umbră de zîmbet", cum stocau bibliodiskurile, un surîs tăiat brusc - o tentativă de rîs, doar cu aşa ceva îl puteam asimila.

"Eu repar fracturi, luxaţii şi entorse." mi-a spus. "Construiesc exoschelete pentru fundaţia VENEZIEI 14."

"Exoschelete?" întreb, dus pe gînduri, urmărind cu coada ochiului coapsele strălucitoare ale Ingăi. Prea luminescente. Motiv pentru care noi, terestrii, spuneam că acvaticii sînt nişte mitocani pasionaţi de brizbrizuri. Dar, cum dracu să te recunoşti pe întunericul din lichid? Şi cum să te orientezi? întrebau cei ca Inga. Căci lichidul înconjura VENEZIA 14 pe sute de mile de jur împrejurul zonelor, neluminat de faruri, adînc de zeci de metri.

"Da. Exoschelete." a răspuns Inga desfăşurîndu-şi fusta ieftină de cartilaj, cumpărată la mîna a doua din fundătura Norwalk. Aşa cum îi impunea bibliocervixul. O dată la 45 de zile, în medie. "Muncă de rutină, înţelegi? Numai după traversade am mai mult de tras. Adică, trebuie să mă concentrez mai mult asupra lucrului. Mai ales în ultimul timp, de cînd cu bolile astea ale zonelor."

Ştiam cum e după traversade. Şi eu trebuia să trag mai tare cîteva zile după ele. Vibraţiile şi trepidaţiile fracturau coloanele de susţinere, dilacerau muşchii şi desfăceau în bucăţi zidurile care musteau de limfă.

M-am ridicat de pe banca fierbinte a camerei de acuplare şi m-am apropiat de zidul acoperit cu tegumente calde. 37,2 grade C. Şi sudoarea caldă, acrişoară. Poate că ar fi trebuit să-mi iniţiez rutina salvată cu greu? Să mă îndrăgostesc de Inga? Părea singura soluţie pe putoarea şi temperatura din jur - nu vedeam ce altceva aş fi putut face ca să îndepărtez mizeria acestei rezervări reciproce.

"Unde naiba e fanta pentru bibliodiskuri?" o întreb pe Inga privind peste umăr.

Ea întinde mîna spre colţul camerei.

"Ai luat *totul* cu tine?" - mă întreabă în timp ce mă aplec şi introduc diskurile în podea, unul cîte unul. Nu-i răspund. O rezervare reciprocă înseamnă să aduci *totul* cu tine. Întreaga colecţie de bibliodiskuri cu experienţe trase în memo. La care noi adăugam şi experienţele trase clandestin. Noi, cei ca mine, ca Inga şi, cum aveam să aflu, ca Halldor. Mda. Un stoc de informaţii pe care îl strecuram din generaţie în generaţie pe sub nasul speciei dizolvante şi al speciei sistem. Pe sub ochii lor scrutători care ne aranjau rezervările reciproce şi care ne conduceau.

Fanta din podea îmi înghite plăcile cu ADN de codificare a evenimentelor. Ca nişte buze care clefăie. *Eu* sînt acum acolo, sub podea. Cum mă dau jos din patul în care n-am nevoie să mă odihnesc. Cum beau cafeaua de care n-am nevoie (o şi ejectez după numai un minut, întreagă şi nealterată). Cum depanez clădirile, chestie necesară în economia VENEZIEI 14. Cum mă acuplez. Cum mă uit la filme, cum comentez una şi alta, cum mă uit la *Supersonici*. Mda. Cum mă uit la *Supersonici*.

"Sînteţi pregătiţi?" aud vocea din tavan. "Egor? Inga?"

Dau din cap, iar Inga se ridică şi se îndreaptă spre fanta din colţ, deşertîndu-şi diskurile sub podea. Pentru o rezervare completă. Inga fragmentată, Inga etalată şi absorbită de camera de acuplare, Inga de care, dacă aş avea chef, aş fi chiar în stare să mă îndrăgostesc.

Dar n-am chef. Şi, de altfel, nici nu e timp pentru aşa ceva. Camera se umple de zgomotele ritmice ale pompei de aburi, aşa cum se întîmplă de fiecare dată cînd începe acuplarea. Pompa de aburi şi ronţăiala ruginită a unui set de cilindri.

Reacţia de dans urmează instantaneu. Reflex. Precum reflexele clădirilor.

Mă apropii de Inga. Şi ea e vie doar *acolo*.

"Biologică, vrei să spui." mă corectează ea. "Vii sîntem cu toţii, nu? Şi, de fapt, nu asta e *singura* componentă biologică a tuturor speciilor?"

Vorbeşte bizar, preocupată să aranjeze hamacul de acuplare. Un amestec straniu de mişcări utilitare parazitate de reacţia de dans.

"Ştiu eu?" o întreb. "Sînt unii care spun că pe aici, pe VENEZIA 14, ar fi nişte tipi care sînt în întregime aşa cum sîntem noi doar *acolo*..."

"Între picioare, vrei să zici!" spune ea direct şi

se încruntă. Adică, a pescuit nu știu cum și nu știu de unde, o rutină care îi permite să-și coboare plasticul argintiu al frunții pînă peste ochii exoftalmici. Și eu înțeleg ce înseamnă mimica asta a ei. Nici nu mă mir cînd reia: "Cum să existe niște tipi completamente bio? Numai niște tîmpiți pot să povestească așa niște idiotenii..."

Mda. Un mod ilegal de exprimare. Mda. De ce naiba să-mi anclanșez rutinele cînd ea reușește să mă surprindă la fiecare juma' de minut? Inga era un pachet de date stocate clandestin, pe lîngă coapsele alea de care v-am mai spus, și chiar că era ceva suficient pentru unul care gustase din informațiile interzise.

În locul pompei cu aburi s-a auzit un ciocan pneumatic mixat cu vaierul ritmat al unei locomotive care frîna brusc. Reacția de dans s-a accelerat, iar eu am urcat în hamac. Ultînd de mine. Inga uitînd de ea. Ca și cum eram doi somoni agățați în năvodul unui trauler. Dar noi știam să depășim reacția de dans:

"De ce, adică, să fie unii în întregime bio?" mă întreabă.

"Pentru că sînt implicate niște componente deosebite, pricepi?... transmit cu cel mai mare randament posibil, informația completă pentru un produs de concepție. Structură corporală, experiențe acumulate, scheme logice și tot restul... Informație curată în cîțiva mililitri de lichid."

Lichid - *definiția standard*: "substanță care se află într-o stare de agregare intermediară între starea gazoasă și cea solidă, care nu are formă stabilă proprie, ci curge sub greutatea sa, luînd forma vasului în care se află." Mda. Lichidul seminal. Lichidul în care se cufundă coloanele de susținere ale VENEZIEI 14. Lichidul roșu care curge prin zidurile clădirilor. Lichidul de care trebuie să ne amintim și de care *ei* nu trebuiau să-și amintească.

"Dacă lucrurile ar fi stat așa, specia sistem ne-ar fi ameliorat și ne-ar fi făcut bio pe toți. Nu s-ar fi rezumat numai la clădiri... Ne-ar fi compus pe noi în bio..."

"Eu tocmai asta spun. Că specia sistem ar fi tras niște tipi complet în bio. Ameliorați. Bănuiesc că specia sistem ar fi creat o specie totalmente bio." subliniez, înregistrînd reacțiile involuntare care aveau loc în propria mea arie bio. În afara controlului. Singurul lucru care ni se întîmplă în afara controlului.

O nouă schimbare de ritm. Numai că acum se aude și o *voce* ritmată care se chinuie să reproducă zgomotul generatoarelor termice din habitacluri. 37,5 grade C.

O voce? - tresar în timp ce bibliocervixul intern se ambalează în căutarea unor rutine care să integreze corect noua informație. Reacția de dans persista și ne ducea mai departe, dar ochii noștri tremurau, arcurile și roțile noastre dințate vibrau, pompele de injecție pocneau, iar circuitele ne sfîrîiau în vintre și sub piepții acoperiți de scuturi refractare. Mda. Mda. Vedeam direct, fără cabluri axonale sau alte acareturi, direct în circuitele memo ale Ingăi. Operam un desant în plină structură internă a Ingăi. Mda.

Nici ea nu reacționa mai strălucit. Obiectivele ei exoftalmice îi deveniseră mate sub fruntea de plastic, se acopereau cu uleiurile minerale fine pe care le deversau micropipetele craniene

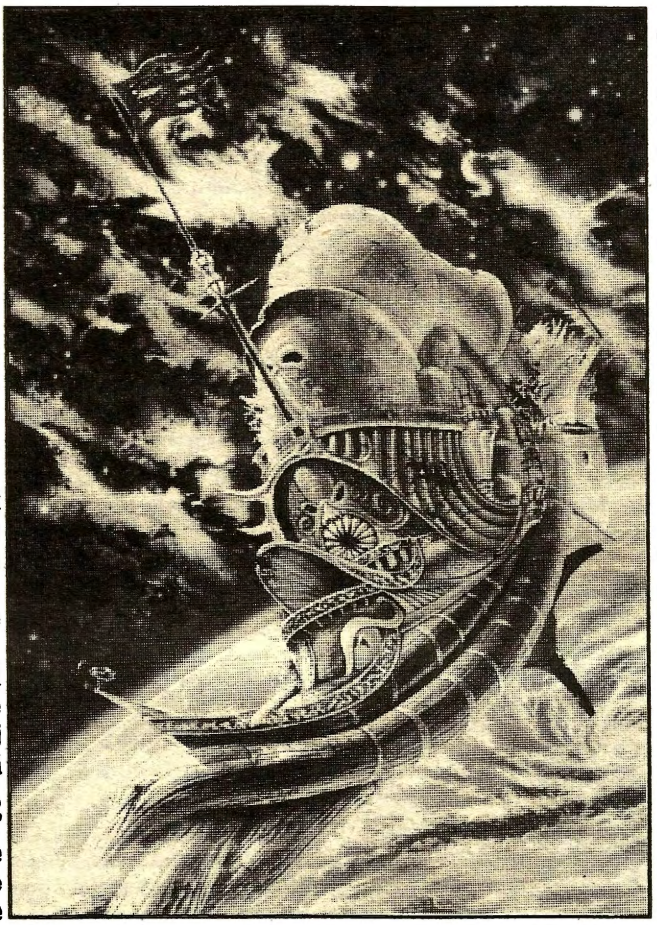

și se mișca de parcă ar fi fost fulgerată de miliarde de scurtcircuite care o ardeau.

"Pierduți de sub control, da?" a îngăimat Inga distorsionat, alunecînd spre tonuri transsonice. Lipsită de coulombi, asta era cu Inga! Lipsită de coulombi, scrîșnea rar: "Dar cu posibilitatea de a decide *ei* înșiși, nu-i așa?"

Bineînțeles că se referea la *ei*. N-avea cum să nu se refere la *ei*, cîtă vreme făcea parte dintr-o clonă care stoca informațiile clandestin.

Ei - definiție standard: "pronume personal care definește un grup din care vorbitorul nu face parte." În limbaj colocvial însă, *ei* erau cei despre care bănuiam doar cu ce se ocupaseră. Poate că din cauza *lor* mergeam la filme de care n-aveam nevoie? Din cauza *lor* beam ceai de care n-aveam nevoie? Din cauza *lor* ne acuplam fără să fie cazul s-o facem? Din cauza *lor* n-aveam voie să salvăm anumite rutine?

De unde dracu' să știm ce se întîmpla de fapt și ce reprezentau *ei*? De decis și de știut - asta era treaba speciei sistem.

Brusc, dizolvanții au schimbat din nou ritmul. O voce curată, rotundă, a umplut camera. Și nu mai era doar ritm. De fapt, ritm nu mai era aproape de loc. Unduiri ale vocii, limpezi ca lichidele gelatinoase care se scurgeau dintre zidurile dezafectate și bolnave ale VENEZIEI 14, limpezi ca lichidele care se scurgeau din unicele noastre componente bio. Debarcam direct în Inga, sînt sigur că asta făceam, aterizam printre culorile strălucitoare care o acopereau. Rutinele mi se deflectau: ce-ar fi fost să mă dizolv în Inga?

Chiar așa! Ce-ar fi fost ca Inga să se dizolve în mine? Pentru că era clar: pieptarul meu de molibden devenise adînc și catifelat ca lichidul nutritiv în care se afundau coloanele VENEZIEI 14 - asta era pieptarul meu pentru obiectivele ei exoftalmice.

dizolvanții! dizolvanții! ei ne montaseră toată chestia asta ei se ocupau cu rezervările reciproce ei făceau mixajele astea bizare iar din poli opuși, cum eram noi doi, terestru și acvatic, dizolvanții ăștia împuțiți erau în stare să scoată cine știe ce hibrid cu performanțe îmbunătățite

Bibliocervixurile ne-au invadat cu informații în timp ce camera de acuplare răsuna de vocea care interpreta *Nessun dorma*. Aria a început chiar în momentul în care am gîndit că speciile dormeau totdeauna în timpul traversadelor.

Aria a început chiar în momentul în care am gîndit că speciile dormeau totdeauna în timpul traversadelor. Excepție făcea doar specia sistem. Pe noi ne dezafectau, iar specia sistem rămînea trează.

23,00. Atît afișa bibliocervixul. Suprastructura *Sagradei Familia* era tăiată net. Dincolo de ea, lichidul nutritiv clipocea uleios. Negru și coroziv. Farurile cu halogen clipeau elastic. Blocuri de lumină portocalie se balansau pe suprafața apei.

Rămăseseră 50 de minute pînă la traversadă, așa că trebuia să mă grăbesc. Nu eram etanș, oh, nu! Nu eram nici pe departe așa cum era Inga! Pentru mine era obligatoriu să-mi plombez rosturile articulare cu benzi adezive : gîtul, umerii, genunchii - le-am înfășat în peliculele de grăsime trasă în folii late.

"Rezistă treizeci de minute la acțiunea corozivă a lichidului." mă asigurase Halldor. "Ești sigur că ai locația Ingăi?" - am dat din cap că da - "Să nu bîjbîi prea mult, supa aia acidă o să dizolve peliculele mele, iar din tine n-ar mai rămîne decît o grămadă de metal ars pe fundul VENEZIEI 14."

"Am locația Ingăi." i-am spus în timp ce controlam trusa de depanare cu care mă duceam de obicei la lucru. Am pus-o în sacul amniotic izolant și am încreștit buzele. Fără

succes. Dar Halldor a priceput că doream să zîmbesc şi buzele lui au bîzîit şi ele. Ca să înţeleg că era alături de mine, cred că asta vroia să sugereze. Mda. Lucrul se înţelegea de la sine. Altfel, de ce mi-ar mai fi spus Inga despre el? Ea bănuia că dizolvanţii erau pe urmele ei (stocarea clandestină de informaţii - ăsta era motivul) şi mă îndrumase spre Halldor.

Şi uite că lucrurile începuseră să se lege. La numai două zile după rezervarea reciprocă, Inga dispăruse, cu produsul nostru de concepţie cu tot. Dizolvanţii puseseră mîna pe ea şi acum o sugeau de toate informaţiile din bibliocervixuri, cele stocate ilegal inclusiv; urma dezafectarea ei şi a produsului nostru de concepţie. La fel de logic, urma capturarea mea, prelevarea datelor din circuitele mele şi, în final, dezafectarea mea.

Dar nu instinctul de conservare a fost cel care m-a făcut să plec din habitaclu într-o zi de duminică (rezervată absurd unei odihne de care nu aveam nevoie) ca să mă duc în *Sagrada Familia*, cea mai bolnavă dintre zone - cu scopul mai mult decît precis de a mă cufunda în lichidul hrănitor şi coroziv al VENEZIEI 14, avînd asupra mea produse de contrabandă cumpărate de la *Clariss.* Nu! Nu instinctul de conservare mă făcuse să renunţ la predica TV:

"Adevăr vă zic vouă! Luaţi dicţionarele *Webster* în mîinile voastre şi deschideţi la pagina 238, versetul 20. Acolo veţi găsi cuvîntul drag nouă, cuvîntul *definiţie*. Vă grăiesc din izvoarele circuitelor mele, cu puterea cu care m-a investit specia sistem şi, adevăr vă spun vouă: *definiţia* este totalitatea însuşirilor unui lucru! Definiţiile sînt cele care ne fac să ne înţelegem unii cu alţii şi să transmitem mesaje între noi. Definiţiile ne ajută să păstrăm nealterat sensul VENEZIEI 14! Ele sînt Dumnezeul insubstanţial care funcţionează între noi!"

Deci: renunţasem şi la predica asta, şi la meciul cu *Supersonicii* din care văzusem doar fragmente în magazinul lui Halldor, dar nu pentru că mi-era frică pentru mine. Nu! Şi ţineţi cont că nu-mi anclanşasem nici rutinele alea salvate cu riscuri, nu... Pur şi simplu ascultasem *Nessun dorma* de care habar n-aveam nimic, despre care nu ştiam ce înseamnă, dar care îmi deschisese bibliocervixurile larg, ca atunci cînd despicam zidurile în calitatea oficială de neurochirurg urban.

Deci: iată-mă ajuns la 50 de metri sub nivelul lichidului uleios, coborînd de-a lungul coloanei musculo-osoase care susţinea capătul periferic al străzii 35. Cu încă 150 de metri mai adînc trebuia să se afle bula de aer care susţinea baza pilastrului viu. Adică mă aflam la profunzimea dorită. Iar Inga era pe undeva prin apropiere, într-o locaţie aparţinînd speciei dizolvante. Iar eu, Egor Stahl, eram obligat s-o găsesc.

M-am răsucit în lichidul uleios, mi-am scos scalpelul şi am practicat prima incizie în tegumentul coloanei. Sîngele s-a răspîndit în volute cleioase, împînzind lichidul nutritiv, disecat în raze de lumina farului meu. Am plasat depărtătorul din cleşti de crab pe marginile tăiate ale pilastrului şi am secţionat muşchii, descoperind arterele groase de cîţiva centimetri, le-am dat la o parte şi am dezgolit osul uriaş, dur şi alb.

Am găsit nervul coloanei de susţinere. Ascuns într-un şanţ săpat de-a lungul osului. Mi-am desfăcut sacul. Am scos dinăuntru cablul

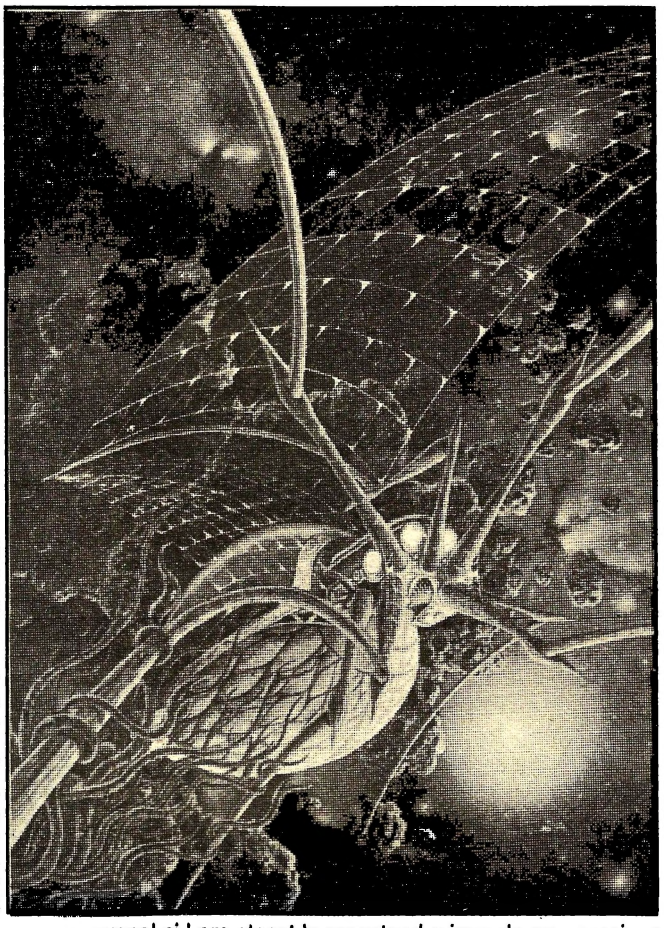

axonal şi l-am ataşat la receptorul primar de pe antebraţ.

"Pipp Ian înscrie!" aud. Asta aud şi-mi dau seama că trebuie să defazez. Sînt încă pe meciul cu *Supersonicii,* mai sînt 41 de minute pînă la traversadă şi încă n-am dat de Inga. Defazez şi, brusc, bibliocervixul mi se scaldă în baia de parametri şi date; mda, încasez plenar structura vie înconjurătoare şi văd camera în care zace Inga. Dezafectată.

Era la cîteva zeci de metri în stînga mea, oarecum oblic în jos.

Înot în semiobscuritatea lichidului pînă cînd ajung să observ umbra paralelipipedică a locaţiei în care se află Inga. Înţepenită între două coloane care coborau paralel.

Mă desprind de cablul axonal şi mă strecor printre bulele de gaz care urcă de la baza coloanei şi, din cîteva bătăi de picioare, mă lipesc de peretele musculos care se contractă ritmic. O nouă incizie, o nouă cuplare axonală şi debuşez vizual în mijlocul camerei, într-o magmă de detalii.

Inga dezafectată pe patul din mijlocul încăperii. Genunchii de dulce ceramică, coapsele de plastic catifelat, bustul de porţelan strălucitor, buzele şi rosturile articulaţiilor din cauciuc unduios de Kalimantan. Mda. Era aşa cum trebuia să fie.

Nenorocirea era cu holda de fire în care o aşezaseră. Pe acolo îi menţineau dezafectarea, ca să zic aşa, pe acolo o sugeau afară din ea însăşi, cu produsul ei de concepţie cu tot, cu fragmente întregi din mine însumi, ca să fiu mai concret. Jigodii împuţite! O sugeau şi mă sugeau afară din Inga!

"De asta poţi să fii sigur!" a pulsat cablul axonal, iar eu recunosc instantaneu codurile speciei sistem. Vocea speciei sistem, amestecată cu corul de aminuri, osanale şi aleluiah din finalul predicii, bine mixate cu imnurile dedicate dicţionarului *Webster.*

Nu ştiu dacă să-mi fie frică. Aş putea să mă sperii, dacă doresc. Cel puţin, aşa sună instrucţiunile din bibliocervixuri pentru astfel de situaţii şi, v-o jur! sînt informaţii legale, transmise elegant din generaţie în generaţie, odată cu respectul datorat definiţiilor standard. Adică, nu e vorba de ceva păstrat aşa, pentru caracterul de lux sau din moft, nu! Aşa ar trebui să reacţionez, să mă sperii că am fost prins chiar de specia sistem acţionînd într-un mod nepermis.

Aş putea să mă sperii dacă aş avea chef. Dar nu am.

"Ce-i toată aiureala asta?" întreb. "Dacă era cazul s-o preleveze din ea însăşi, s-o copieze şi apoi s-o dezafecteze, de ce i-au mai oferit o rezervare reciprocă cu patru zile în urmă?"

A tuşit sau a rîs? Nu-mi dau seama precis, pentru că bibliocervixul îmi este inundat de aria cîntată atît de limpede. *Nessun dorma* de Puccini. Circuitele logice mi se deformează şi se amestecă între ele. Cauzalităţi absurde - la modul: genitorii mei au trăit o rezervare reciprocă pentru că eu m-am născut, şi nu invers. Scheme inversate - la modul: eu nu m-am născut pentru că au vrut genitorii mei să aibă un produs de concepţie performant, ci pentru că le-a plăcut excesiv de mult acuplarea (sau asta credeau *ei*?)

nessun dorma articulaţiile de cauciuc lax
ale ingăi unduioase şi moi puccini

"Înţelegi ceva din chestia asta, Egor?" s-a suprapus vocea alunecoasă a sistemului peste curbele ariei şi mi s-a părut că aud bubuitul dicţionarului *Webster* , închis cu brutalitate de predicator.

"Bineînţeles că înţeleg. Bineînţeles." răspund fără să pricep nimic de fapt, dar asta nu mă împiedică să nu încep o acţiune precipitată. Automată.

"Atunci, dă-i drumul odată, băiete! Dă-i drumul!" reia specia sistem rîzînd gros. "Pentru că dizolvanţii vin s-o ia! Acum! Cu totul!"

Cum adică s-o ia? Nu erau deja în ea, cu firele lor? Nu recunoscuse chiar specia sistem că dizolvanţii o *sug* afară din ea? Ce nevoie mai aveau de corpul ei?

Dar asta nu prezenta importanţă. Cablul axonal s-a umplut de date noi: adîncime, densitatea lichidului nutritiv, distanţe de parcurs, dar, mai ales, frecvenţa crescută a vibraţiilor coloanei de susţinere. "Traversada?" întreb şi afişez ora în bibliocervix. Nu. Nu era traversada. Încă 38 de minute pînă la traversadă.

"Înseamnă că dizolvanţii coboară prin coloană." se revarsă vocea sistemului prin cablul axonal.

"Pornesc!" spun cu voce tare şi înghit o gură de lichid coroziv, plin cu enzimele care hrănesc *Sagrada Familia*. Aparatul fonator mi se prăjeşte, nu bag în seamă chestia asta, secţionez grăbit peretele, sîngele se revarsă în volbură în supa nutritivă, se amestecă cu bulele de gaz care bolborosesc de-a lungul coloanei şi ajung, *Webster* ştie cum, la peretele intern al camerei pe care îl sfîşii cu mîinile. Uitînd de mine. Apa se revarsă înăuntru, vîrtejurile de lichid coroziv mă scuipă în încăpere, exact în momentul în care uşile de pe celălalt perete se dau în lături.

Mă trezesc pe podea, lîngă patul pe care se află Inga - interpus printr-un noroc chior între ea şi cei doi dizolvanţi care dădeau buzna înăuntru.

"Mai vreau informaţii!" strig în mijlocul sorbului care creştea huruind în încăpere.

Cum să mai primesc răspuns? Cablul axonal pocnise ca o coardă de violoncel. Trebuia doar să mă grăbesc. Dizolvanţii îşi reveniseră din uluială şi dădeau să se repeadă la Inga, împiedicaţi de volbura de apă amestecată cu sîngele coloanei.

Mă ridic, cu lichidul uleios şiroindu-mi pe trup şi mă năpustesc asupra firelor care se înşurubează în corpul etanş al Ingăi. Le smulg, ele sfîrîie în aerul umed, dar primul dizolvant se abate peste mine, trîntindu-mă pe jos.

Ne trezim amîndoi sub vîrtejurile corozive. Concomitent, celălalt dizolvant se porneşte să smulgă şi el firele care se insinuau în corpul Ingăi. *Stunk! Stunk! Stunk!* - pocneau cablurile, ritmînd vuietul apei care se izbea de pereţii încăperii.

"Scalpel!" exclam înghiţind încă o gură de apă şi înfig în podea tăişul de oţel. Sfîrtec, nu tai, sfîrtec nenorocita de podea şi descopăr canalul nutritiv al camerei, gelatinos, verzui - îl secţionez brusc.

În limba latină - *flatus*. În limbaj preţios, se zice vînt. De fapt, s-a auzit o sinistră băşină (colocvial vorbind, conform *definiţiilor standard*) care a expulzat enzime acide şi magmă alimentară în vîltoarea acvatică, năclăindu-ne trupurile. În două-trei zile, din locaţia asta va rămîne doar un lintoliu de carne, vă asigur, mda... în orice caz, sper să n-ajung să văd cum mi se împlineşte prezicerea. Pe moment, alunec împreună cu dizolvantul în incizia căscată în podea, prăbuşindu-ne printre fibrele elastice şi cleioase ale intestinului uriaş.

Primele scurtcircuite. Enzimele tubului digestiv atacă contactele bio şi articulaţiile permeabile ale dizolvanţilor. Apa sfîrîie evaporîndu-se la atingerea conductorilor supraîncălziţi.

Dizolvantul se mişcă din ce în ce mai anarhic şi mai scîrţîitor. Noroc cu peliculele lipidice de la Halldor! Ţîşnesc de sub dizolvant şi mă prăvălesc luat de valurile uleioase pînă lîngă patul pe care zăcea Inga.

"La dracu cu toate firele astea!" răcnesc şi o apuc de talie, smulgînd-o din noianul de cabluri şi cad din nou, aspirat de şuvoi. Articulaţiile ei pîrîie, cauciucul care îi tapisează coatele şi genunchii se dezlipeşte fîşii, conductorii zbîrnîie. Cel de-al doilea dizolvant a dat să pună mîna pe noi, dar curentul acvatic care se revărsa de acum pe uşile deschise, l-a absorbit afară din încăpere, izbindu-l de escalatorul coloanei.

"Exit!" spun şi proptesc trupul inert al Ingăi în breşa din zid. O împing printre muşchii sîngerînzi ai peretelui şi apa începe să ţîşnească pe deasupra ei, într-un jet care nimereşte drept în mormanele de diskuri aglomerate pe zidul opus, zburătăcindu-le prin cameră.

"În mă-sa! Diskurile memo!" exclam, îmbrîncind-o pe Inga afară, în supa nutritivă, după care mă reped să recuperez ce se mai poate din plăcile ei. Ştiu deja că nu mai am cum s-o refac. În nici un caz n-o mai pot reconstitui în întregime, aşa cum fusese în timpul rezervării reciproce.

Dar ce importanţă are? Eu zic că n-are nici o importanţă. Ştiu clar cum e ea de fapt. Şi al dracului să fie *Webster* dacă n-am s-o recuperez din memoriile paralele ale tipilor care o cunosc. Am s-o fac la loc, fir-ar al dracului să fie! La loc am s-o fac!

Mă înşurubez afară din cameră şi caut trupul flasc al Ingăi; îl văd plutind între două ape, deviind coloanele de aer care bolboroseau din fundul calelor VENEZIEI 14

O agăţ cu cabluri axonale şi încep să înot către suprafaţă. Ajung sub strada 35, mă strecor pe sub periferia *Sagradei Familia*, ies, o trag pe Inga pe tegumentul cald şi elastic al suprastructurii, o tîrăsc cîţiva metri şi privesc de jur împrejur. Mda. Farurile oculare nu iluminau nici o siluetă, doar lichidul negru vibra uşor, dar asta se datora traversadei apropiate. Nu era nici un pericol momentan. De nicăieri.

Privesc în bibliocervix. 29 de minute pînă la traversadă. O salt pe Inga în spate şi pornesc în viteză spre habitaclu.

Mda. O zonă mai sănătoasă. 36,9 grade C. Atît au pereţii habitaclului meu. O cuplez pe Inga la tubulaturile care pompează heliu lichid cu exact 15 minute înainte de traversadă. Mă cuplez şi eu, mda, mă cuplez şi eu, aşa cum îmi dictează rutinele bibliocervixurilor. Regulamentul oficial al VENEZIEI 14. Regulament, adică un breviar cu precepte obligatorii (sic!).

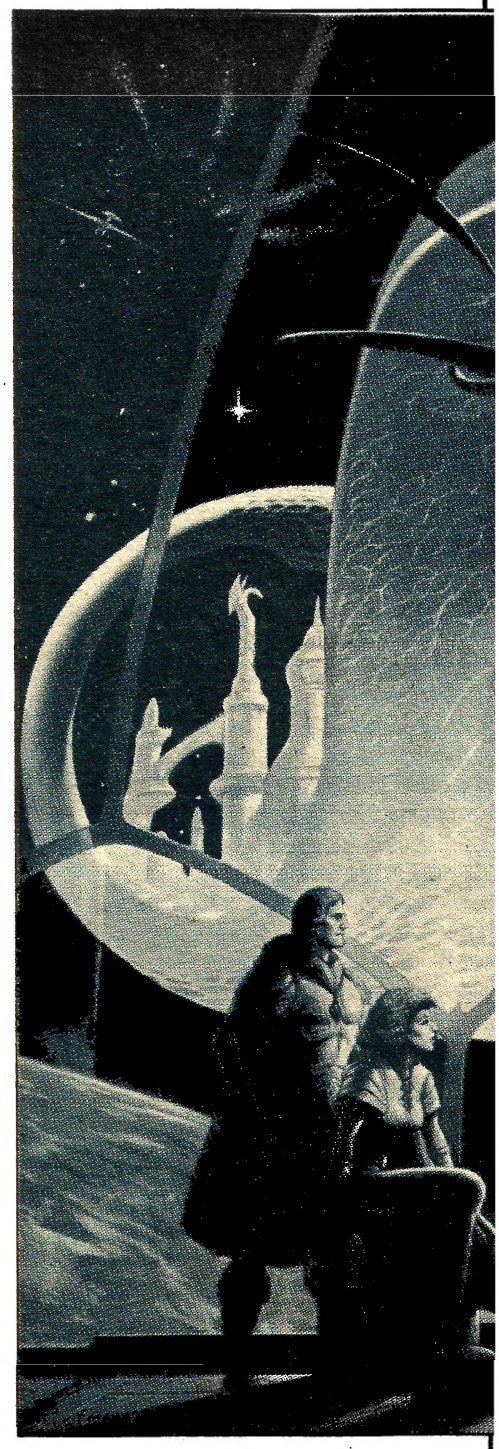

Constataseră că, mai ales sfaturile bune, trebuiau să aibă un caracter coercitiv pentru a fi urmate.

Mă rog. Suprastructura tremura din ce în ce mai tare, iar eu ar fi trebuit să fiu acum în plin REM, bogat alimentat de bibliocervixurile de *loisir*. Ca şi cum aş fi fost *ei*. De fapt, din cîte date circulă prin cablurile secundare, aflu că *ei*, cei care îşi aminteau şi care acţionau compulsiv, obişnuiau să stea în REM o grămadă. Chiar şi treji, nu numai în hibernare.

De asta ne dăduseră VENEZIA 14? De-asta ne lăsaseră pe cap o VENEZIA 14 care se îmbolnăvea, care curgea, care se infecta? Pentru că stăteau mereu în REM?

"Egor?" aud codurile speciei sistem.

"Specia sistem?" mă asigur.

Bineînţeles că nu răspunde întrebării şi continuă, imperturbabil:

"Ai scos-o pe Inga, nu-i aşa?"

"Am scos-o. E cu mine. În habitaclul meu."

"Bănuiam." face o pauză. Apoi reia, poruncitor: "Ia-o imediat şi vino aici! La mine!"

N-am răspuns imediat. Poate că mi se dizolvau schemele logice în apropierea Ingăi, deşi, *Webster* mi-e martor, nu anclanşasem rutinele îndelung salvate de predecesorii mei. Şi asta se întîmpla în ciuda faptului că ea era pe jumătate dezafectată, cu cîteva articulaţii corodate şi cu seturi întregi de diskuri lipsă.

dezafectată - definiţie standard: *"stare lipsită de funcţionalitate." deci: noi eram funcţionali? funcţionali, adică serveam vreunui scop anume pentru care fusesem creaţi?*

"La d-voastră?" întreb. "Chiar la d-voastră?"

"Chiar în sistemul central, băiete. Chiar în sistemul central."

Mda. Circuitele raţionale mi se recalibrează, biţii s-au ordonat iarăşi, ca şi cum aşteptau trecerea în revistă a unui general (de-al *lor!* - noi n-aveam aşa ceva!) releele preformante au început să-mi funcţioneze din plin şi chestia asta dădea bine în mine. V-o jur!

"Dar în..." privesc ora în bibliocervix, "...în 12 minute începe traversada."

"O iei pe Inga şi vii aici. Nu ţi-ai dorit niciodată să fii treaz pe timpul unei traversade? N-ai fost niciodată curios să ştii ce se întîmplă, de fapt, în timpul unei traversade?"

Acum, că mă gîndeam la rutinele salvate, acum, că Inga era la doi paşi de mine, chiar că mi se părea că avusesem această curiozitate. Dintotdeauna. Aşa cum mă întrebam ce rost are repetarea perpetuă a definiţiilor în zilele de duminică, aşa cum mă întrebam de ce o dată pe an ne trezeam cu trei săptămîni libere pe care trebuia să le petrecem în *Sagrada Familia*, sau aiurea, pentru refacerea unor forţe care nu ne părăseau nicicînd. Mă întrebam despre toate lucrurile astea, dar, spre deosebire de Inga, nu cunoşteam nici un Halldor, nu cunoşteam nici un alt tip care să-şi mai fi salvat rutinele, n-aveam curaj, deci, să vorbesc cu nimeni despre chestiile astea. Era vorba de probleme ilegale, nu? Era ceva pedepsit de *Webster*, nu?

Dar Inga era acum alături de mine, şi lucrul ăsta mă făcea să doresc cu adevărat să ştiu ce se petrece.

Adică: eu şi Inga, pe ce fel de VENEZIA 14 trăiam?

"Ba da. Vreau să ştiu cum e." răspund după o pauză. "Dar ce garanţii îmi dai că n-o să ni se întîmple nimic?"

Specia sistem a tuşit: "Am nevoie de voi. *Webster* are nevoie de voi. Iar specia dizolvantă e în stare să strice totul. Chiar totul."

Specia sistem era un şmecher. N-am mai apucat să-mi planific un răspuns. Cablurile au început să-mi prelingă în bibliocervix aria lui Puccini, într-un mod insidios, ca şi cum ar fi fost o rutină salvată clandestin.

"*Nessun dorma*. Nimeni nu doarme. Asta înseamnă în italiană, Egor!" aşa mi-a explicat sistemul. "Aşa că, vino aici!" a ordonat el în timp ce softurile din habitaclu se cutremurau clinchetind. "În timpul traversadei care începe nimeni nu va dormi."

"În italiană... da..." am răspuns fără să pricep nimic.

Italiană - *definiţie standard*: "limba vorbită de *ei* într-o zonă denumită Europa, mai precis în partea sudică a acesteia, într-o peninsulă cu forma de cizmă. Limbă de origine latină."

Ştiam ce este limba latină. Aveam chiar şi inscripţii în latină pe anumite componente. Nu-mi era foarte clar ce înseamnă *cizmă* - legam termenul de cuvîntul uzual *pantof*, nu pot să-mi explic de ce; cuvîntul *pantof*, care, după cum ştiţi, se referă la obiectele pe care trebuie să le cumpărăm în mod absurd, la fiecare trei luni, ca să le punem în picioare (*definiţia standard)* fără să înţelegem de ce facem aşa ceva.

Asta era mai puţin important. Mda. Acum era important s-o iau pe Inga în spate şi să ies cu ea din habitaclu. Ceea ce şi fac. Grăbit. Numai că, din stînga, aud un pîrîit prelung, ca de cearşaf care se sfîşie. Pe tegumentul cutremurat al încăperii se rostogoleşte un tip aparţinînd speciei plutitoare şi, al dracului să fiu dacă nu-i chiar Pipp Ian, de la *Supersonici!* - abia reuşeşte să se oprească pînă să nu lovească rafturile goale ale diskurilor pe care avusesem grijă să le iau cu mine. Cioburile semisolide ale geamului se preling în cameră cu zgomot de meduze strivite, iar jigodia de Pipp Ian lansează spre mine un cablu incandescent de sudură.

Plonjez în hol, evitînd în ultimul moment firul care sfîrîia în aerul umed. Pipp Ian? Şi el e pe urmele noastre? Dizolvanţii? Plutitorii? Specia sistem? Chiar toţi se interesează de Inga şi de produsul ei de concepţie în care sînt incluse informaţii din diskurile mele, cu rutine salvate cu tot?

"Sînt aici!" răcnesc, ştiind că specia sistem ascultă.

"Nu mai pierde timpul!" strigă sistemul.

Scalpel. Incizie rapidă în zidul exterior al holului. Urletul şi contractura metalică a Ingăi, care tocmai încasează cel de-al doilea cablu incandescent, în timp ce geamurile care dau în stradă pîrîie din nou, perforate de alţi doi plutitori.

Ce nu ştiau ei şi ştiam eu e că, la numai trei centimetri sub perete, se află artera uriaşă care hrăneşte casa scărilor. Mă reped cu bisturiul şi cu dinţii în ea, o sfîşii, şi un şuvoi gros de sînge se revarsă în cameră, azvîrlindu-i pe plutitori pe podea. Zăngăneau plescăind în balta roşie care se întindea văzînd cu ochii.

"Pornesc spre tine! În ce dracu vrei să ne bagi?"

"Mişcă-te mai repede! Lasă prostiile!"

Webster, Webster! Pentru tine fac ceea ce fac? Pentru tine, să fi salvat rutinele ilegale? Şi eu, şi ceilalţi? Deşi ne spuneau duminica: "ascultaţi doar vocile standard şi totul va fi bine! Ascultaţi doar vocile standard, nu salvaţi altceva, şi VENEZIA 14 vă va răsplăti, iar *Webster* va fi fericit că fiii săi respectă dicţionarul!"

Mda. Aşa ne ziceau. Şi eu, acum, ignoram toate astea. Ţopăiam în josul scărilor, tîrînd-o pe Inga după mine şi profitam de întîrzierea zburătorilor, secţionând tendoanele care

reţineau uşile celorlalte habitacluri în tocurile cartilaginoase. Uşile se prăvăleau în urma mea, provocînd un zgomot ca de ventuze pe holul umed de sîngele care se scurgea din apartament. Mda. Asta făceam, *Webster*, asta făceam. Vreau să zic că mă năpusteam pe scări în jos fără nici un fel de răspundere faţă de preceptele pe care ni le băgau duminica în cap.

"Trei! Sînt trei zburători!"

"Nu erau singuri! Grăbeşte-te! În stradă te aşteaptă cineva din partea mea!"

Asta nu era rău. Nu era rău de loc. Specia sistem trimitea un taxi, sau ceva asemănător, după mine, mda, ca să mă scoată din căcat, buun! - era prima oară cînd reuşeam să înţeleg ce rost au mijloacele de transport pe care trebuia să le folosim periodic, conform rutinelor standard.

Din cîteva salturi ajung în holul de la intrare care trepida din ce în ce mai puternic, scrîşnind din încheieturi, ondulînd ferestrele de membrană transparentă. Ţîşnesc pe trotuar, lăsînd urme de sînge pe tegumentul convulsionat şi privesc dintr-o parte în alta.

Nu văd decît clădirile care zornăie şi strada cu suprafaţa aidoma lichidului coroziv bătut de vînt. Aud un fîşîit venind dinspre bolta VENEZIEI 14 - un escalator autonom care se mişca nefiresc de liniar în mijlocul suprastructurii. Taxiul? Ăsta era taxiul trimis de specia sistem?

o dîră rectilinie în urma sa

"Prizele din zid! Desfă prizele blocului!" răcneşte o voce din escalator.

Pricep instantaneu şi-mi plonjez scalpelul în coloanele înguste care urcă de-a lungul zidului exterior. Lărgesc suficient breşa şi un jet de aer şuieră afară din prizele traheale, şi tot ce e lumină aprinsă în clădire se stinge.

Mă răsucesc cu Inga în spate, ea zornăie ruginit, o iau la fugă - un cablu incandescent perforează membrana translucidă de la intrarea în bloc, balansîndu-se puternic în urma noastră. Miroase a păr ars şi a plastic topit.

"Hai odată!" urlă ţipul din escalator, abia reuşind să acopere vacarmul provocat de suprastructura care huruia. Mă arunc asupra scării de pisică ce ţîşneşte din aparatul trimis de specia sistem. Zbor? Zbor? Ca Pipp Ian? Ca şi cum aş fi un *Supersonic* în plin meci? Simt mişcarea ascensională care îmi frînge braţele pe care scrie EGOR STAHL - TUNGSTEN INVICTUS, îmi frînge braţele pentru că Inga cîntăreşte 800, 900, 1000, 1100 de livre, după cum afişează bibliocervixul.

Un alt cablu încins şfichiuie aerul în urma mea, proiectîndu-şi lumina albă pe fundalul zidului exterior al clădirii peste care şiroieşte sîngele. Se revarsă, purpuriu şi strălucitor, uleios şi cald, prin fereastra spartă a habitaclului meu.

În sfîrşit, cei trei zburători decolează şi ei în urma noastră - acea mişcare elegantă cu care se aruncă oblic cînd plutesc sub panouri în timpul meciurilor... Ce folos? Escalatorul vibrează brusc printre blocurile care se clatină, înşurubîndu-se ca un burghiu spre centrul VENEZIEI 14. Spre sistemul central. Apuc să mai văd, cu coada ochiului, *Sagrada Familia*, piaţa CENTRUM, fundătura Norwalk şi magazinul *Clariss*, unde probabil că Halldor e în plin REM.

"Ambisex... ambisex... Da! Ăsta-i cuvîntul. Mental, erai ambisex, pînă s-o fi cunoscut pe Inga. Ea ţi-a revelat conştiinţa de sex, cum s-ar zice. Din cauza ei, eşti mascul, ca să zic aşa."

conştiinţa sexului cuvinte de clasificat ieşite din domeniul definiţiilor standard *adică vroia să-mi spună că, deşi nu anclanşasem rutina de care clona mea era mîndră, eu tot căzusem în plasa ei, a ingăi? vroia să-mi spună că toată treaba asta era mascată de ei? pentru ei?* webster *ştie...*

Mi-a spus chiar că picioarele femeilor după care mă uitam prin *Sagrada Familia* nu erau dovada peremptorie a faptului că aş fi avut vreo conştiinţă de sex. Nu. Chestia asta semnifica doar că definiţiile şi rutinele standard funcţionau la parametri normali. Adică eu, Egor Stahl, eram un tip care făcea parte din media semnificativă d.p.d.v. statistic.

Am încercat să-mi încreţesc buzele. Să zîmbesc. Nu mi-a reuşit, iar specia sistem n-a dat nici un semn că ar fi înţeles ce aveam de gînd.

"Sînt un tip în parametri medii." zic. "De ce aveau nevoie de informaţia din bibliocervixul meu?" - de fapt, de ce aveau nevoie de mine şi de Inga, aşa ar fi trebuit să întreb, dar specia sistem pricepe rapid unde bat.

"Dizolvanţii aveau nevoie de produsul vostru de concepţie. Şi eu aveam nevoie de produsul vostru de concepţie. Şi *Webster*. Separat, sînteţi, amîndoi, nişte indivizi obişnuiţi. Amestecaţi însă..."

Nu termină fraza. Mda. Amestecaţi, eu şi Inga meritam să declanşăm un conflict între specii, cu ameninţări, cu declaraţii belicoase oficiale şi cu ambuscade... Din ziarele pe care ne obligă să le citim în pauza de care nu avem nevoie în timpul programului, am aflat că în situaţii similare, pe *ei* i-ar fi animat o tresărire de orgoliu.

Orgoliu - *definiţie standard*: "stare de spirit caracterizată printr-o autoapreciere care depăşeşte media, rezultînd într-un tipic de comportament limitativ în ceea ce priveşte relaţiile cu semenii."

Dar eu nu ştiam cum se manifestă orgoliul. Specia sistem spusese ferm: "eşti un tip obişnuit." Aşa spusese, şi treaba nu avea cum să mă deranjeze. Dar rutinele salvate cu preţul unei consecinţe punitive din partea lui *Webster*? Astea nu dovedeau, totuşi, că...?

Privesc la trupul moale şi zbîrcit, menţinut în viaţă de perfuzii şi extractoare de oxigen. Un trup din carne şi oase, din creştet pînă în tălpi. Asta era specia sistem. Şi tot asta era chestia în care Inga nu credea, considerînd-o absurdă. Dar, şi ea, era o tipă obişnuită.

"Bine." zic. "Specia dizolvantă ne-a scăpat din mînă. Sîntem la tine acum. Şi la *Webster*..." plusez eu, ca să văd reacţia speciei sistem.

El doar răsuflă adînc şi ridică din umeri. Un individ obosit care nici ochii nu şi-i mai poate ţine deschişi ca lumea.

"Sînteţi la mine. Şi la *Webster*." aprobă el şi face un semn plictisit. Mîna lui descărnată. Uscată. "Şi ăsta e un lucru bun."

Iată o întorsătură de frază folosită în predicile duminicale. Te pomeneşti că specia sistem e chiar *Webster*? Îmi face semn că nu, şi zîmbeşte. Lui chiar îi reuşeşte figura, în timp ce

eu bîzîi neputincios din colţurile buzelor.

"VENEZIA 14 e tare bolnavă, nu-i aşa?" întreabă.

Dau din cap că da.

"VENEZIA 14 e ca noi, înainte să iniţiem politica traversadelor." gîfîie sistemul. "Exact ca noi. Bolnavă. Obosită. Infectată. Plină de cancere." Îmi arată pe fereastră umflătura violetă care atîrna, uriaşă, în vîrful Tumului din piaţa CENTRUM, la cîteva mile depărtare.

"Mda. Mai ales *Sagrada Familia*. Mai ales *Sagrada Familia* e foarte bolnavă."

"Nici nu se putea altfel." îşi ţuguie buzele şi mă priveşte cu ochi lucioşi. "Aşa s-a petrecut cu noi, aşa trebuia să se petreacă şi aici. Dar, aşa cum am construit VENEZIA 14 din resturile noastre bolnave de cancer şi septicemie, aşa şi VENEZIA 14 va putea să..."

Se opreşte şi se holbează la mine. Oooh! Cum îl mai înţeleg! Pricep, *Webster*, zău că pricep! Pricep la fel de uşor ca atunci cînd definiţiile clare din dicţionarul tău îmi perforează bibliocervixul! Pricep la fel de bine ca atunci cînd încasez preceptele standard! Fără să crîcnesc, vreau să spun.

"Aceasta este ultima traversadă." reia sistemul şi-mi face cu ochiul. Ştiu ce semnificaţie are gestul. Am aflat din jurnalele de actualităţi, pe vremea cînd credeam că ele, jurnalele, nu-mi folosesc la nimic. Acum deduc, însă, că toate lucrurile alea pe care le repetam absurd prin VENEZIA 14, fără scop aparent, după cum credeam noi, erau tot nişte rutine salvate, de fapt.

Rutine salvate pentru *ei*. Prin noi.

"Aceasta este ultima traversadă. Iar eu am o misiune de îndeplinit. Ştii ce înseamnă asta?"

Webster, Webster, bineînţeles că ştiam ce înseamnă toată chestia asta! Specia sistem este însă redundantă şi nu se lasă pînă nu-mi explicitează.

"Voi doi sînteţi mesajul, tu şi cu Inga. Structura voastră mentală şi corporală codifică întreg planul după care trebuie să acţionez..." face o pauză, îşi drege vocea şi se întinde între recipientele cu soluţii lăptoase. "Suprastructura VENEZIEI 14 este materialul trebuincios pentru resintetizare. Aşa că produsul vostru de concepţie şi VENEZIA 14..."

Nici nu-l mai ascult. Mă ridic şi fac cîţiva paşi în încăpere. Sistemul central era sigilat, dar ferestrele grele, din fibre umede translucide, lăsau să se vadă pe jos, pe străzi, un furnicar de indivizi agitaţi.

"Am nevoie de produsul vostru de concepţie..." îl aud.

"Adică, de Inga." mă răsucesc spre el.

"Da. Acum, am nevoie de Inga."

produsul de concepţie care se umflă în trupul ei de ceramică, porţelan şi cauciuc, absorbind informaţii, sudîndu-se singur, stabilind contacte staniolate eu şi inga într-un singur obiect eu şi inga care sumam, separat, mesajul

"În ce fel ai nevoie de Inga?" îl întreb.

"Trebuie s-o citesc, ca să descopăr în ea produsul de concepţie. Apoi îl voi citi şi pe el, pentru a descoperi instrucţiunile. Instrucţiunile de colonizare post-traversade."

Rutinele mi-au patinat în gol. Schemele se diluau, defectîndu-mi schemele logice. *Webster* ne făcuse cadou definiţiile. *Webster* ne făcuse cadou comportamentul standard. Noi ne bucurasem cînd aflasem că putem salva rutine ilegale şi că putem evolua în afara codexului cu precepte obligatorii.

Adică, le fusese frică de ieşirea noastră din definiţii? Le fusese frică de cuvintele noastre care nu mai respectau sensul lor iniţial? Adică definiţiile ne restrîngeau capacitatea de comunicare? - *Webster, Webster Über Alles*, de ce ne-ai tras în piept? Tu chiar n-ai ştiut că mie, de pildă, o să ajungă să-mi placă picioarele cucoanelor din *Sagrada Familia*, chiar dacă nu era cine ştie ce de capul lor? Chiar n-ai ştiut că o să cad în plasa Ingăi, fără să-mi anclanşez rutinele salvate?

Cîte lucruri îţi puteau scăpa de sub control, *Webster*?

"Cîte lucruri pot să-ţi scape de sub control, bătrîne?" întreb sistemul, cu o nuanţă de

insolenţă în glas.

Nu-mi răspunde. Zgomotele din stradă s-au înteţit brusc. Un nor de plutitori coborîse între ceilalţi indivizi ai speciilor. Arătau cu toţii spre zidurile de muşchi fierbinte ale Sistemului central, care vibrau constant, sub efectul traversadei. Şi, al naibii să fiu dacă mai dormea careva în toată VENEZIA 14! Nimeni nu dormea, erau avizi cu toţii să vadă continuarea plotului în care intraseră în necunoştinţă de cauză, *Webster*! Din cauza ta şi numai a ta, *Webster*!

"Cîte lucruri pot să-ţi scape de sub control, bătrîne?" întreb iar.

"Multe... multe lucruri... uite: definiţiile astea chiar... crezi tu că au rămas stabile, aşa cum am dorit la început? Voi vorbiţi azi într-un fel, cum să spun, defazat de *Websterul* iniţial... mda. Defazat, ăsta-i cuvîntul."

Şi ăsta era un noroc pentru noi, îmi zic. Între noi începuse comunicarea din cauza asta, deci! Deci! DECI!

"Cît este ceasul?" întreabă sistemul brusc.

Privesc în bibliocervix: "0.30 a.m.", îi răspund.

"Încă cinci ore şi o să ieşim din cutia asta." şuieră sistemul, ostenit.

"Spune-mi," reiau, "ce înseamnă s-o citeşti pe Inga? Ce înseamnă să citeşti produsul nostru de concepţie?"

"A citi înseamnă a descompune."

Ce fel de profet ai fost, *Webster*? Sau ce fel de Dumnezeu, sau ce fel de autor de dicţionar ai fost, dacă ţi-ai imaginat că poţi crea VENEZIA 14, numai pentru ca *voi* să renaşteţi din cenuşa cancerului, infecţiei şi artrozelor ei? Spune-mi: la ce te-ai gîndit cînd ai scris toate definiţiile alea? Ai crezut că ridici un Turn Babel în oglindă?

Traversadele s-au terminat şi noi am ieşit în deşert. Ne-am revărsat afară din VENEZIA 14, zburătorii s-au înălţat elastic, planînd ca sub panouri în timpul meciurilor, tereştrii s-au strecurat pe solul fierbinte care pulsa în mase de aer călduros, acvaticii s-au cufundat de-a lungul uedurilor în căutarea bălţilor de apă fierbinte.

Iar eu răscoleam în fişele de personal, după traiectoria existenţială a Ingăi. Cîtă lume cunoscuse? În ce împrejurări? Cu cine lucrase? Ce proiecte elaborase? Bîjbîiam în toate bibliodiskurile pe care erau dispuşi să mi le dea la îndemînă, ca s-o reconstitui.

În timp ce din sistem mai rămăsese doar o halcă inertă de carne. Sîngerîndă. De nereconstituit. Şi, mai ales, incapabil să-i mai reconstituie pe *ei*. După chipul şi asemănarea noastră.

"Tu nu vii?" m-a întrebat Halldor, amestecînd cu pămătuful în ceaşca plină cu ceai verde. *Himalaya - Darjeeling*, din provincia Yunnan.

"Numai puţin. S-o reconstitui şi pe ea, nu? N-a fost şi ea dintre cei care au salvat rutine?"

Lui Halldor i-a reuşit zîmbetul. Aşa că nu mai era nevoie de cuvinte. Cu toate astea mi-a spus:

"Mda. A salvat rutine. Dar acum avem de îndeplinit o misiune." - a mai zîmbit o dată şi s-a ridicat de pe scaun, ferindu-se de picăturile de puroi care curgeau din tavanul magazinului.

o misiune pămîntul parcurs în lung şi în lat de fiinţe din metal, plastic, cauciuc şi ceramică fiinţe care nu dormiseră decît în timpul traversadelor pămîntul care redevenise ceea ce fusese dintru început atingînd scopul pentru care fusese creat

Să fie stăpînit de inteligenţa minerală, *Webster*! Nepoluat de bio sau de indivizi care să aibă nevoie de somn!

Aşa să fie, *Webster*!

SEBASTIAN A. CORN

TIMP PROBABIL ÎNTRE TASMANIA ȘI ULTIMA THULE

Motto:
„Cine este cel înțelept, și cine pricepe rostul lucrurilor?"
(Eclesiastul:8.1)

„Talitha?"

Nici un răspuns.

Saskut știa la fel de bine ca și tine că Talitha nu mai avea cum să-i răspundă. Moartă? Plecată? Sau pur și simplu inexistentă, pentru că lui Saskut i se întîmplase chestia *aia?* Înțelegi foarte bine, cred, că pentru Saskut toată lumea părea moartă sau plecată, căci nu mai avea cum să-i înregistreze.

Talitha, în schimb, moartă sau plecată, nu avea importanță, îl bîntuia periodic. La niște date atît de precise încît Saskut credea că, într-un fel, ea continua să existe. Pricepi, nu? Pricepi că Saskut își imagina că halucinațiile ciclice pe care le încasa (cu imaginile Talithei, bien sûr!) nu erau decît expresia fluxului ei menstrual, care derapase dinspre hemoragia impură către o succesiune de scene idilice cu *ea* în prim plan.

Așa se manifesta Talitha, și Saskut era fericit că tot o revedea la 26-29 de zile. „Cumva, Talitha ființează pe undeva printre Ultima Thule și Tasmania" zîmbea Saskut.

Cred că îl înțelegi de ce spunea așa...

KUNDALINI - STAȚIA I

Îți este clar că Saskut nu prea avea ce să facă, indiferent cît de lungă era ziua. Și vreau să fii sigur că în ziua în care se trezise strigînd-o, Saskut și-a dat și el seama că nu prea mai are ce să facă. În astfel de ocazii, avea chef să intre în cadă și să se cufunde în apa fierbinte. Nu mai făcuse lucrul ăsta de foarte mult timp - luni? ani? decenii? Îți dai seama și singur de ce.

Prima dată cînd remarcase efectul anxiotic al băilor calde - ah, nu mai ții minte cînd i se înîtmplase? Nu? Să-ți reamintesc.

„Congresul începe peste opt zile, Saskut Wexler!" - d-l Morris clătina din cap. A neînțelegere. În așa fel încît pentru Saskut, lucrurile să fie cît se poate de clare. Pe atunci, însă, nu i se întîmplase chestia *aia* și se prindea imediat. Morris doar se prefăcea că nu înțelege. De fapt, sugera că îi e silă de Saskut. Din cauză că întîrzie predarea proiectelor. Și că stă numai în laborator.

„Înțelegi, sper, că sîntem o firmă cît se poate de serioasă." îi spunea. „Existăm prin ceea ce prezentăm la congrese și în revistă. Nu ne putem permite să *nu* scriem ce facem. Trebuie să dovedim că folosim timpul cum se cade."

Saskut își trecuse degetele prin părul șaten, buclat, și se dăduse pe spate, privind cumva peste capul șefului.

„Înseamnă că vă puteți permite să mă zburați din firmă. Eu mă pricep doar să experimentez și să trag concluzii" - și nu mințea deloc - „Mă enervez cumplit cînd trebuie să scriu rapoarte..."

Morris a rămas cu pipa suspendată deasupra biroului. Se uita la Saskut, care avea cam 28 de ani pe atunci. Unu' care umbla cu sigla *Flower Power* pe combinezonul alb al firmei INTEGRATED ATOMICS. Unu' pletos, care se împiedica de mese și scaune și care era incapabil să-i spună Talithei. Unu' care asculta Jim Morrisson - deci, singura legătură cu d-l Morris fiind tocmai succesiunea de șase litere din numele de mai sus.

„Dați-mă afară, d-le Morris!"

Și Morris care își revenea și ajungea să dispună de propriile reacții, vreau să spun că își amintea să tragă din pipă. Se ridica, pășea atent pe mocheta de culoarea nisipului și se sprijinea de zidul pe care agățase diplomele cu titlurile sale universitare. Ce dracu' era cu tipii ăștia tineri?

Cum naiba de le bubuia mintea în halul ăsta, scoteau unul din laboratoarele de experimentare, ca după aia să-ți dea impresia că nu-i interesează nimic?

Ar fi fost teribil să-l poată arunca din companie pe unul ca Saskut. Să-i dea odată peste nasul ăla ușor coroiat pe care și-l băga prin toate eprubetele, cu care adulmeca acceleratorii de particule și cu care mirosea (mereu!) concluzii corecte. Dar *ceilalți* îl puseseră în gardă, încă de cînd Saskut fusese angajat:

„Nu care cumva să-i dai lui Saskut posibilitatea de a avea timp liber! Nu care cumva să-i lași timp la dispoziție!"

„Eu? Eu să-i dau timp? Păi, singur stă în laborator pînă înnebunește, cum să-i dau eu timp?!" - Morris frunzărea cataloagele cu materiale primite, încercînd să pară nepăsător. Ce-i interesa și p'ăștia soarta unui deviat ca Saskut?

Unul dintre ei s-a întins peste biroul negru, mat, care oricum era așezat astfel încît să-i privească se sus pe interlocutorii din fotolii. Morris a fost nevoit să lase catalogul din mînă.

„În ce-l privește pe Morris Wexler, treaba ta e să nu-l lași să se plictisească... să nu care cumva să-și caute de lucru în afară de temele noastre!"

Pe vremea aia Saskut nu știa de inițiativa *celorlalți.* Vreau să spun că nu știa că Morris nu-l putea da afară. Dar, oricum, nu-i păsa de ce era, sau nu era în stare să-i facă Morris.

„Dați-mă afară, vă spun, d-le Morris!"

D-l Morris a înghițit în sec și s-a mulțumit să mormăie ceva. Era Saskut ăsta așa de important? Ce-i drept, rezolva tot, poate chiar puțin mai repede decît o făcuse el pe vremea cînd ocupa postul actual al lui Wexler... dar, pe vremea lui, totul se mișca mai încet. De ce să-i dea nas lui Saskut?

Și, de dat afară, nici nu putea fi vorba. Tipul ar fi avut mult prea mult timp la dispoziție.

„Ai grijă și scrie dracului raportul ăla pentru congres!"

„Știu. Mai sînt opt zile." - Saskut s-a ridicat și el de pe scaun și a pășit pe mocheta de culoarea nisipului printre mobilele de aluminiu zincat. Printre ele, o singură piesă care-ți atrăgea ochii. O lampă *Tiffany,* multicoloră - „Îmi dați voie?" s-a apropiat Saskut de ieșire.

Morris s-a dat la o parte și, ar fi jurat că după ce ușa s-a închis în spatele lui Wexler, a auzit o rîgîitură. Saskut își bătea joc de el. Ca și cum ar fi știut că e intangibil.

De fapt, în anul acela, Saskut nu aflase încă. Nu era sigur decît de un număr restrîns de lucruri:

a) expediția feniciană trimisă de faraonul Nechao, cu trei ani mai înainte, înconjurase într-adevăr Africa și revenise la Luxor dinspre Răsărit,

b) Marco Polo se întorsese dintr-o lungă călătorie în care descoperise niște bizari indivizi de culoare galbenă, cu ochii bridați (ca hunii) și care, spre deosebire de huni, aveau o civilizație și nu stăteau toată ziua călare. Lumea zicea că Marco Polo minte cu nerușinare, dar Saskut era înclinat să-l creadă,

c) Fulton inventase submarinul, dar Napoleon îi refuzase (cu politețe) oferta de producție pe scară largă,

d) Stephenson descoperise locomotiva. (Sau scrisese „Comoara din Insulă"? - erau prea mulți Stephensoni.)

e) Hawkind elabora teoria stringurilor și, în fine,

f) Talitha trebuia să apară, dintr-o zi în alta. Saskut Wexler simțea chestia asta foarte acut.

După cum ai dedus, în acel an, Saskut încă nu trăise suficient ca să i se întîmple chestia *aia*...

KUNDALINI - STAȚIA II

Deci, Saskut stătea cuplat la un aparat de radio JVC și baleia banda de ultrascurte, ca de obicei, cînd s-a gîndit că o baie ar fi un lucru minunat. Talitha îl bîntuise mai mult ca în alte dăți și era fericit. Îl bîntuise mai mult și mai eficient.

Numai că, pentru Saskut, realizezi, a face baie comporta o suită de acțiuni deosebit de elaborate. În primul rînd trebuia să iasă din coconul de fire de cupru, oțel și tungsten, trebuia să se extragă de sub casca de conectare și mai trebuia să-și smulgă perfuzile. Apoi trebuia să se dea jos din pat. Noroc că *ceilalți* aveau o nevoie atît de acută de el, chiar dacă i se întîmplase chestia *aia,* încît îl așezaseră pe o saltea de minuscule sfere din ceramică, prin care suflau un jet de aer. Saltea pro-masaj, așa îi spuneau. Saltea pro-masaj, pentru a menține în formă trupul lui Saskut Wexler,

pentru a-i face sîngele să alerge zbîrlobiu prin artere, saltea pro-masaj, cu electrozi de stimulare musculară - doreau să fie siguri că bicepşii, tricepşii, supinatorii şi pronatorii îi rămîn funcţionali.

Pentru că, de creier, se ocupau direct. Nu-l lăsau să încezească. Saskut chiar se întreba dacă nu cumva şi Talitha venea să-l bîntuie, trimisă de ei, prin cablurile alea în care îl înfăşurară.

Dar nu erau ei chiar atît de deştepţi. *Ceilalţii* mda, *ceilalţi* - să le spunem pe nume totuşi, să nu ne fie frică de adevăr - în definitiv, nu ei îi făcuseră lui Wexler chestia *aia* , nu erau chiar atît de potenţi, îţi dai şi tu seama.

Deci, în ciuda faptului că sunetele care îi urcau prin racordurile de pe braţe (o şmecherie de-a *celorlalţi,* te-ai prins, nu?) erau ale lui *Morrisson* care cînta ceva despre un foc, Saskut a început să se desfacă, tacticos, din coconul şi casca şi perfuziile cu care îl prevăzuseră *ceilalţi.*

„Îţi oferim posibilitatea să nu te plictiseşti" îi spuseră ei cînd îl înţoliseră în epoxid, tantal şi cauciuc, după un model Azzedine Alaia. Saskut nu putea să le răspundă verbal, realizezi de ce. Aşa că a umblat la transductorul lui şi le-a afişat pe hîrtia milimetrică ce ieşea din aparat cu viteza de 25 de mm/":

E CA ŞI CUM AM FACE UN CONTRACT. PENTRU MINE AŞA SUNĂ - pe vremea aia auzea încă, vreau să spun că auzea cu propriile urechi, încă.

„Eşti un tip care reacţionează optim, Wexler. Un contract bartter, asta îţi oferim. Marfă contra marfă."

Ce dracu' puteau ei să-i ofere? Era o zi caldă, tocmai plouase la Nassau şi ştii cum e cînd plouă la Nassau. Miroase a toate orhideele alea umede, aerul pare că se răcoreşte un pic (dar e numai o senzaţie) şi ai impresia că nu există pe Pămînt vreun loc mai minunat decît Bermudele. Era cald, deci, şi ţine cont că soarele se pregătea să iasă din spatele perdelei de palmieri, pregătit să lanseze o salvă de lucşi care să ricoşeze peste apa plată a Mării Oceanice, pînă hăt! în Marea Sargaselor!

Saskut însă, nu vedea toate astea, şi dacă nu vedea toate astea, ce-ar fi putut să-i ofere *ceilalţi?* I-a şi întrebat:

BARTTER? CAM BĂNUIESC CE TREBUIE SĂ VĂ SPUN EU. DAR, SÎNTEŢI VOI ÎN STARE SĂ-MI REDAŢI VEDEREA? - nenorocitul de Saskut a vrut să rîdă atunci, ştia că nici chiar *ceilalţi* nu sînt atît de potenţi, numai că, l-ai văzut cum face cînd vrea să rîdă. Se clatină şi tresare ca electrocutat şi sloboade zgomotele alea ascuţite de ţi se încreţeşte pielea.

Unul dintre tipi a smuls hîrtia care ieşea din dispozitivul verbigerant (Saskut l-a botezat aşa) şi a citit-o:

„Tipu' face mişto! Face mişto de noi! Ce-ar fi să-l lăsăm dracului să se plictisească de unul singur în propriul lui corp? Să-l lăsăm dracului să crească în el însuşi, ca o buruiană!"

O grămadă de figuri de stil pentru unul de teapa lui. Şi la propriu, şi la figurat. Saskut ştia de acum că *ceilalţi* nu-şi puteau permite luxul să-l lase de capul lui. Cu el însuşi. Cu gîndurile lui, adică.

Aflase asta în anul acela excelent în care Watson şi Crick descoperiseră ADN-ul, în care Vasco da Gama dăduse roată Pămîntului, în care recolta de cafea din Brazilia fusese magnifică. Ţii minte ce zile minunate au fost, nu? Napoleon intrase în India şi se pregătea să traverseze Himalaya, iar Saskut Wexler începuse interminabilele conferinţe în doi cu Talitha Fuentes.

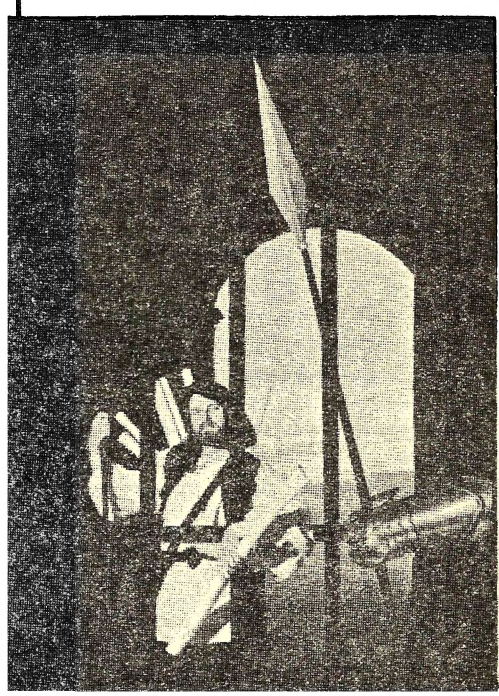

Bineînţeles că Talitha Fuentes apăruse la Nassau. La fel de timidă ca Saskut, îl asculta vorbind despre toate aiurelile care se spun în ocaziile astea, încercînd să-şi adune curajul să-i spună.

PĂI, ATUNCI, LĂSAŢI-MĂ DRACULUI SĂ CRESC CA O BURUIANĂ! CE VĂ ROADE GRIJA ATÎT, CĂ CE O SĂ FAC? - şi iar, rîsul lui. Chiorăitura aia a lui care se chema rîs.

„Eşti un tip prea deştept, Wexler. Şi te plictiseşti prea uşor. Aşa că o să accepţi contractul ăsta. Noi te cuplăm, tu lucrezi în continuare pentru noi".

Ăsta vorbise calm. Aşa cum Saskut ştia că ei nu-l vor lăsa de izbeliţte, ştiau şi ei că Saskut nu rezistă la tortura de a creşte în sine însuşi de unul singur.

Asta nu înseamnă că Talitha fusese un agent dublu. Realizezi, nu, prin ce probleme a trebuit să treacă, biata femeie! Trimisă de *ceilalţi* pentru a-i umple şi bruma de timp pe care n-o petrecea prin laboratoare, cu un complex de vinovăţie că-şi abandonase bărbatul care o introdusese în lumea bună (lume bună care o trimitea acum să-l ocupe pe Wexler), ajunsese să-l compătimească pe Wexler care îi ţinea speech-uri interminabile şi care îşi pierduse capul după ea, numai job-ul ce mai apuca să şi-l facă într-un mod coerent, pentru că, în rest, renunţase la toate celelalte lucruri de care se ocupa, cu ceasul în mînă, în ora care trecea între laboratoare şi somn. Deci, Talitha îi spusese:

„E ceva de care te-ai apucat şi nu ţi-a ieşit?" l-a întrebat ea în loc de introducere.

Cum pe vremea aceea, lui Saskut nu i se întîmplase chestia *aia* , el a rîs elegant, abia dezvelindu-şi dinţii perfecţi (era miezul zilei la Nassau şi razele soarelui s-au reflectat în dinţii lui) şi s-a aplecat spre ea:

„Trucul e că nu m-am apucat decît de lucruri de care ştiam sigur că mă vor duce la succes! Cum vedeam că încep ceva la care nu eram bun de nimic, abandonam!"

Talitha i-a spus că, oricum, se ocupase de multe lucruri pe care le dusese la bun sfîrşit. Şi că asta atrăgea atenţia. Fusese campion universitar la kendo („pentru că implica mişcări elegante" se justifica el) şi îl solicitară să intre în echipa naţională, dar chiar atunci semnase contractul cu INTEGRATED ATOMICS şi trebuise să plece în Bermude, la laboratoarele lor. Pictase şi fusese remarcat de Hieronymus Bosch, care îl recomandase la Paris lui Degas, în acel an ploios care coincisese cu înfrîngerea lui Ginghis Han la Kairuan, îţi aminteşti ce uşuraţi am răsuflat cu toţii, că armatele lui faraon i-au spart pe mongoli, nu mai aveam decît fundamentalismul osiriac pe cap şi, ne imaginam noi că lumea va intra într-o lungă perioadă de pace.

Dar, Saskut nu se apucase de pictură profesionistă. „E prea mult aleator în artă." aşa spunea. „Prea mult aleator pentru un singur om. Fizica e mai cinstită. Are sisteme de referinţă, exact cum se întîmplă în realitate. Gîndeşte-te că, dacă te apuci să pictezi tot ce ai în cap, îţi poţi imagina după aia că eşti Dumnezeu. Din cauză că nu sînt sisteme de referinţă care să te ţină în frîu."

Aşa s-a justificat şi noi am rîs, pentru că vorbise cu aerul ăla al lui care te făcea să rîzi chiar şi cînd povestea tragedii. (Eschil, care îl cunoscuse la Port-au Prince într-o excursie, nu ştiu dacă ai aflat pînă acum de asta, Eschil spunea chiar că lui Saskut ar trebui să i se interzică să-i citească piesele. Pretindea că Saskut le-ar distruge tot fiorul dramatic dacă le-ar povesti, la rîndul lui, mai departe.) Deci am rîs, dar crede-mă că am rîs în necunoştinţă de cauză. Pe vremea aia nu ştiam că Talitha îl avertizase şi că el ştia.

„Sînt prea multe lucruri pe care le-ai dus la un sfîrşit onorabil." i-a spus Talitha.

„Nu cred să existe lege care să te tragă la răspundere pentru asta." a replicat Saskut. „Ai băut vreodată *Bénédictine*, galbenă?"

Talitha a spus că nu şi nu a rîs, deşi el vorbise cu aerul de care ţi-am spus mai sus. Şugubăţ.

„Nu lua chestia asta în rîs, Saskut! Sînt tipi care se interesează excesiv de soarta ta. Tocmai pentru că ţi-au ieşit atît de multe lucruri".

„Serios? Cei de la INTEGRATED ATOMICS? Îi văd foarte preocupaţi de faptul că nu scriu rapoarte ştiinţifice. Uite! Ăsta e un lucru la care nu mă pricep." a rîs el şi şi-a aplecat brusc capul în jos, clipind des. Îi intrase o muşculiţă de Bermude în ochi. Le ştii tu, muşculiţele alea micuţe...

„Ţi-am spus că nu e nimic de rîs. Şi nu cei de la INTEGRATED ATOMICS se interesează cel mai serios de tine... sînt alţii... mai puternici... unii care ştiau că Pămîntul e rotund dinainte ca Vasco da Gama să-l înconjure, acum doi ani." - dicţia ei, uşor preţioasă, mda, căutată, dicţia ei specială cu care îl dăduse pe Saskut Wexler peste cap.

„Păi, imaginează-ţi că şi Vasco da Gama ştia că Pămîntul e rotund! Altfel nu s-ar mai fi apucat să-i dea roată."

„Ce vreau eu să-ţi spun e că s-ar putea ca şi Vasco da Gama să fie

printre cei care se interesează de tine."

Pe vremea aia casele miroseau a mobilă veche de lemn şi de var. În plus, casa lui Saskut mirosea şi a cale ferată. Triajul gării din Nassau se afla la cîteva sute de metri de curtea lui Saskut. S-a ridicat să închidă fereastra şi, abia atunci, Talitha a izbucnit în rîs:

„Să ştii că aşa nu-i împiedici să ne asculte!"

„Nu asta vroiam să fac. Mă jeneză mirosul de locomotivă" a răspuns Saskut serios, frecîndu-se la ochi. Prea serios pentru modul de a discuta, mai ales cu Talitha Fuentes, pe care se străduia s-o amuze cît de frecvent putea, căci ştii că de altceva nici nu putea să fie vorba. Era preocupat. Mai avusese semne că ceea ce tocmai aflase se petrecea, într-adevăr, nu ştiu dacă am fost foarte explicit, dar ai înţeles tu. Talitha doar dăduse glas unor spaime mai vechi de-ale lui Saskut. Antrenorii care îl călăreau ca dementii la antrenamentele de kendo, Bosh care îl bombardase cu scrisori expediate cu cele mai scumpe companii de poştă maritimă, cerîndu-i să picteze peste puteri. Tot ce i se cerea şi care era prea mult, mult mai mult decît încăpea chiar în mintea lui. Cei de la INTEGRATED ATOMICS, care îl nenoroceau cu programul, şi care îl mai puneau să redacteze rapoarte, pe deasupra.

Nu se adunaseră suficiente elemente ca să se sperie. Îşi amintea însă de un cocktail la care participase la Kyoto cu un an în urmă. Curtea Imperială invitase o grămadă de lume importantă, la un an după cele 360 grade voltă efectuate de Vasco da Gama. Circulau o mulţime de bîrfe pe seama navigatorului. Că escorta ship-chandlerii din porturi, că întîrzia cu plata matrozilor, că plătea şperţuri în dreapta şi în stînga (Curtea Portugaliei însăşi, era murdărită de o afacere în care îl sprijinise pe Vasco, o afacere ale cărei fire duceau la Medellin, la Pablo Escobar). Dar, mai ales, se spunea că da Gama este un ucigaş şi că inclusiv înconjurul lumii îl făcuse nu pentru că ar fi avut vreo prioritate în sensul ăsta, ci pentru că aflase secretul de la un compatriot (Magallhaes? Maggolaesh? Magellan?) pe care îl ucisese apoi cu sînge rece.

Nu era Saskut tipul care să asculte de gura lumii, şi vreau să te anunţ că încercase să înfiripe o conversaţie cu navigatorul. Însă acesta se arătase foarte rece, îi dăduse papucii, şi îl urmărise după aceea cu atenţia încordată. Toată seara. Îl sorbise tot timpul din ochi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de ceva.

„Va urma un lucru rău. Un lucru rău, legat de Vasco da Gama." şi-a spus Saskut în timp ce părăsea Kyoto la volanul unui *Chevrolet Lumina*. Se gîndea că un cerc primejdios se strîngea în jurul lui, exact cum, pînă să apară Talitha Fuentes, îşi spunea că Talitha trebuie să apară dintr-o zi în alta.

Şi acum, Talitha îi spusese că unii (mai tari decît INTEGRATED ATOMICS, mai tari decît GENERAL MOTORS, mai tari decît HONDA) se interesau de el.

Şi, printre ei, Vasco da Gama.

KUNDALINI - STAŢIA 111

A reuşit să se dea jos din pat tocmai cînd JVC-ul la care era cuplat lansa în el „The great gig in the sky". Era bine. Aproape la fel de bine ca atunci cînd îl bîntuia Talitha. Ştia că drumul va fi greu. Totdeauna e greu să ajungi pînă în baie cînd eşti mahmur. Problema cu Saskut era că el trăia o mahmureală fizică, fiziologică şi mentală, de vreo ( ) încoace, de cînd *ceilalţi* îi comandaseră la Azzedine Alaia împletitura de cabluri în care. De cînd i se întîmplase chestia *aia*.

S-a decis să-şi ia cu el în baie JVC-ul. Deschis în banda de ultrascurte, va împuşca doi iepuri dintr-un foc. Se va relaxa după bîntuirea la care îl supusese Talitha, ascultînd concomitent posturile de radio care transmiteau muzică non stop. Cu puţin noroc, va asculta Jim Morrison în timp ce apa caldă îl va inunda prin gură, anus şi uretră - ştia că riscă aşa ceva, de vreme ce i se întîmplase chestia *aia*.

S-a ridicat în picioare de parcă se agăţase de aer şi a stat cîteva minute nemişcat. Ca să-şi recapete echilibrul sau ca să nu-şi piardă echilibrul, nici mie nu-mi era prea clar cum compila corpul lui Saskut informaţiile referitoare la poziţia lui în spaţiu. Cert e că trebuia să-şi facă un plan. De cînd păţise nenorocirea, apucase să realizeze ce lucru mărunt e memoria omenească, mai ales cînd nu este îndreptată în mod natural către lucruri practice. Şi, oricum, primele date care dispar, sînt cele pe care le-ai învăţat mai tîrziu. Ce-ai învăţat de mult, ce-ai trăit de mult - ei bine, astea sînt stabile de tot, cred că ai remarcat şi tu că ţi se întîmplă să uiţi ce-ai făcut acum o săptămînă, dar că ţii minte al dracului de bine ce-ai făcut în prima excursie la mare, cînd erai mic.

Poate că n-ai avut timp să te gîndeşti la aşa ceva, sau poate că n-ai avut nevoie de aşa ceva. Lui Saskut, problema i se păruse vitală însă avusese suficient timp ca să i se consacre. Căci, erau - luni? ani? decenii? - de cînd aştepta momentul să se scoale din pat.

Uitase casa lui din Nassau, dar nu uitase geografia pe care o învăţase în copilărie. Aşa că, drumul spre baie începea printr-o lungă călătorie, pe traseul caravanelor de cămile (importate), între Canberra şi Port Darwin, prin Marele Deşert Australian. Pentru că uitase casa fără să aibă cum să uite atlasele cu hărţi.

O PAUZĂ PENTRU COORDONARE - a afişat hîrtia milimetrică pe care Saskut n-a auzit-o, dar pe care a simţit-o cum iese din dispozitivul vebigerant. Nu se decuplase în totalitate de holda de fire care îl îmbrăţişa. A făcut o mişcare brutală cu braţul stîng şi s-a smuls din conductori, dezechilibrîndu-se, gata-gata să cadă.

„O pauză pentru coordonare." şi-a mai spus o dată, fără ca hîrtia să mai scrie ceva.

A pornit pe drumul bătătorit de cămilele australiene. Cap Compas: Port Darwin! Tîrîş, tîrîş, fragmentat, peste covorul de rafie al salonului, stîrnind trîmbe de nisip, afundîndu-se în dune, înşetat după primii 50 de centimetri şi 700 de mile parcurse.

o pauză pentru coordonare o pauză pentru baleiarea benzii de ultrascurte ce naiba va face cu JVC-ul în cadă? tu ce părere ai? cum o să rezolve saskut dilema asta? - adică, în ce fel vă face baie cu tot curentul ăla electric care intra în el? nu trecuseră mai mult de 30 de ani de cînd oamenii îl aplicaseră în procedurile lor de înstăpînire planetară, şi deja victimele amperilor şi voltilor se numărau cu miile little wing cu jimi hendrix vibra sub craniul lui saskut - asta i-a mai dat puteri şi, cu ochii holbaţi care nu puteau vedea, cu nările răsfrînte care nu puteau mirosi, respirînd ca ben johnson la finele sutei, s-a proptit de tocul uşii care dădea în hol stîrnind un tsunami în pacificul de sud amen

„O pauză pentru refacerea forţelor." şi-a spus şi şi-a îndreptat mîinile răşchirate către cadrul de lemn. Era bine să stai, respirînd aerul de Nassau, amestecat cu fîşii de vînt răcoros care băteau dinspre Micronezia.

Din nou. Cap Compas: Filipine! Încrucişînd drumul maritim deschis de Vasco da Gama, ascultîndu-l pe Bruce Springsteen intonînd malefic „Tunnel of love". Şi apoi, comunicatul Statului Major Imperial Nipon: „Trupele noastre s-au replicat strategic pe linii dinainte stabilite, în Okinawa, în aşteptarea agresorului american care, fără îndoială că va fi aruncat în mare de bravii noştri ofiţeri din corpul Kamikaze."

„Războiul! Războiul!" şi-a amintit Saskut de iluziile pe care le nutrise şi el după bătălia de la Kairuan. New Age - Aquarius - un mileniu de pace. Ameninţat pe atunci, doar de fundamentalismul osiriac. Mda, începuse marea confruntare, rîşniţa asta metalică a cuprins continetele, dar ştii şi tu că în Bermude, toţi anii războiului au fost deosebit de liniştiţi, cu excepţia cîtorva accidente minore la INTEGRATED ATOMICS, care n-au rezultat

decît în evacuarea insulelor Bimini.

Saskut a blestemat pasiunea tîmpită pe care o avea pentru holurile lungi, deschise spre țărm. Drumul era din ce în ce mai greu, mai ales că Marea Chinei de Sud era, ca de obicei, agitată. Dar, în jurul lui avea loc un război și, măcar așa să fi suportat vicisitudinile lui pentru că, după cum ți-am amintit, Bermudele, și implicit căminul și viața lui Wexler, fuseseră deosebit de calme.

Cu excepția chestiei care i se întîmplase. Cu excepția bîntuirilor ciclice la care îl supunea Talitha Fuentes.

„Imposibilul s-a produs!" a auzit vocea pițigăiată a lui Hirohito, ușor mai nervoasă decît acum cîțiva ani, la cocktailul dat în cinstea lui Vasco da Gama. Mda. Saskut ajunsese în arhipelagul lui Amaterasu odată cu „Băftosul E" și cu Doug Mc Arthur.

Adică, se afla pe culoar în fața dormitorului, la aproximativ 24 de metri de baie.

KUNDALLINI - STAȚIA IV

„D-le Wexler! Vă vorbește Henry Kissinger."

Auzise perfect. Era pe 101.2 MHz, în banda de ultrascurte și tipul ăsta se băgase peste un shamisen care acompania un cor nipon. Ca de obicei, Saskut s-a enervat cumplit. De fiecare dată cînd era întrerupt de probleme uzuale care îl distrăgeau de la o audiție, simțea că sîngele începe să-i vibreze . Iar vocea tipului sugera că are de discutat astfel de probleme, care îl scoteau din minți.

„Henry și-mai-cum?"

„Kissinger. Henry Kissinger".

Corul japonez se auzea încă în fundalul transmisiei, se înșuruba printre oasele lui Saskut ca și cum l-ar fi despicat. A înțeles că și muzica făcea parte din programul pe care i-l transmiteau *ceilalți*, împreună cu vocea lui Henry nu-știu-cum. Ca un fel de *captatio benevolentiae.*

Străbătuse Asia de la est la vest și intrase de 4000 de mile terestre în Europa. Adică se afla la 150 de centimetri de baie. De Ultima Thule.

„Vasco da Gama te-a pus să-mi vorbești?" a formulat Saskut mental, știind că *ei* îl auzeau foarte clar. Oare *ei* i-o trimiteau pe Talitha să-l bîntuie? Sau Talitha făcea asta din proprie inițiativă, din spirit de răspundere?

„Da. Vasco da Gama și *ceilalți*. Ei m-au însărcinat să vă vorbesc."

Talitha avusese dreptate. Presimțirile lui avuseseră dreptate. *Ei* se preocupau să-i ocupe timpul, să-l încarce peste puteri, în orice făcea, de cînd se născuse. Chiar și părinții lui îi găsiseră întrebuințări excesive, ca să folosesc un cuvînt care îi plăcea Talithei, multe din ele fără rost. Oricum, Talitha avusese dreptate, Talitha îl avertizase, deci Talitha nu fusese agentul lor și acum nu era cu *ei*. Moartă sau plecată. Dar nu era cu *ei*.

„Sînt și eu aici." a auzit-o pe Talitha în 101,2 MHz.

Superb. Superb. Ți-l imaginezi pe Saskut cum a reacționat. Știi că pe el trădările nu-l luau niciodată prin surprindere, cîtă vreme singur se trăsese pe sfoară de mai multe ori. Adică, n-avea încredere nici în el față de el însuși, așa că Talitha care îi vorbea acum de lîngă Vasco... pfuuh! - era ceva justificabil, de înțeles chiar, cu toate că ea fusese în stare să-i spună odată că trecuseră patru luni de cînd începuse viața sexuală (cu tipul care o scosese în lume) și că chestia asta gimnastică, urmată de orgasm, începuse s-o cam plictisească și că, ce dracu' ar mai fi putut face ca să recupereze ceva din feelingul inițial (pierdut prin monotonie) - deci, deși îi spusese toate astea, uite! acum stătea lîgă Vasco.

Era supărător, dar oamenii rămăseseră oameni, chiar dacă inventaseră televiziunea cu care se puteau urmări, bine mersi, unii pe alții. Cu alte cuvinte, oamenii aveau zilnic dovezi pentru faptul că mințeau, că se trădau, că se dădeau în gît, că se pîrau, că se escrocau și că se turnau pe goarnă, dar asta nu fusese suficient ca să-i impresioneze.

„Oprește-te, Saskut!" a șoptit Talitha.

„De ce să mă opresc? Vreau doar să fac o baie."

Și a luat-o din loc, ca un *zombie* beat, căsăpit, dinamitat, putrezit, și abia apoi scos din groapă ca să fie expus trecătorilor. *Celorlalți*, adică.

Exclamațiile lor. Se apropia de Vistula. Se apropia de Vistula și-i mirosea a salată de andive cu maioneză și cu nuci din bucătăria lui. Sau nu-l mirosea?

„Saskut... nu mai pași... stai locului... iau primul avion spre Nassau și vin *eu* să te ajut să te speli." l-a rugat Talitha Fuentes. Ca atunci cînd îl ruga să nu ia în rîs povestea cu cei care se ocupau să-i întrebuințeze timpul.

„Să vii pînă aici? Ca să mă speli? Tu pe mine?" a mormăit Saskut. Cum crezi că s-a auzit vocea lui care încerca să vorbească?

„Da. Trebuie să-ți spăl picioarele cu părul meu. Într-un lighean." Îi crescuse părul? Că altfel n-ar fi putut să-l spele cu părul ei tuns scurt. Rațional, Saskut a mai facut un pas greoi. Cum s-o aștepte pe Talitha să-l spele, cît timp ea era tunsă băiețește? Știa că Talitha e în stare să-l mintă, că nu-i crescuse nici un centimetru de păr și că singurul lucru care o interesa acum era ca el să se oprească din mers.

„Stai pe loc, Saskut." i-a mai spus d-na Fuentes, aproape plîngînd, reproducînd cele spuse de o voce în surdină, o voce masculină, o voce care o învăța ce să zică. „Oprește-te Saskut. Dacă mai mergi, eu am să mor... mă aflu în Ultima Thule și am să mor."

reproducerea cuvintelor bărbatului care se chema henry kissinger și care o învăța cum să-l ispitească erau în ultima thule și le era frică de el că o să-i omoare înseamnă că talitha e ostatecă! - i s-au clătinat lui saskut sinapsele și tracturile nervoase talitha nu-l trădase (totuși) era ostatecă în mîinile lor

„Ai distrus totul în urma ta, Saskut..." s-a rugat Talitha Fuentes de el. „Cutremure, Imperii spulberate, taifunuri și alunecări de pămînt. Asta ai lăsat în urma ta, Saskut. Numai lacrimi..."

Tone de lacrimi, a început Saskut să înțeleagă. Tone de lacrimi în urma mea. Asta și-a spus Saskut, și tu știi bine de ce. Era un tip ușor impresionabil cînd era stresat.

Dar, tot pentru că era Saskut Wexler, rațional înainte de toate, logic pînă deasupra sentimentelor (altfel, cum L-ar fi ales tocmai pe EL?) a început să judece rapid. Ca la INTEGRATED ATOMICS, ca într-un shiai de kendo, parcă picta ceea ce-i comanda Hieronymus Bosh - a cugetat și a dedus:

a) din Tasmania pînă la Ultima Thule făcuse prăpăd. Deci *ceilalți* erau iluzii (știi cum i se mai spune, nu? știi că i se mai spune și *maya*, nu?)

b) casa Lui era reală. Casa lui era ceea ce exista. Între salonul de zi cu salteaua pro-masaj și baie, se întindea lumea, între Tasmania și Ultima Thule.

c) *ceilalți* aflaseră că sînt iluzie (*maya*). *Ceilalți* știau că El este cel care este și-i ascunseseră încă de la naștere lucrul acesta. Speraseră ca, ocupîndu-i mentalul, să nu realizeze niciodată că *ei* trăiesc în păcatul iluziei și al non-existenței.

„În regulă, Talitha." i-a spus.

I-a auzit cum respiră ușurați, acolo, în Ultima Thule. I s-a părut chiar că Henry Kissinger își înăbușe un chicotit. „Ne vedem în baie, Talitha" i-a șoptit.

În definitiv, nu-i mai rămăseseră decît 120 de centimetri pînă la Ultima Thule. 120 de centimetri de mers tîrșîit, ca să rămînă *doar* lumea reală.

Lumea din casa lui Saskut Wexler - Nassau - în spatele triajului unei gări pe cale de a fi spulberată.

Înțelegi ce a urmat, nu-i așa?

Notă: Textul pe care tocmai l-ați parcurs face parte, alături de textele "Derviși în America de sticlă - balada cărților" și "Pasaj către Arhanghelsk - o evanghelie răsturnată", din trilogia intitulată: EUCRONOZA.
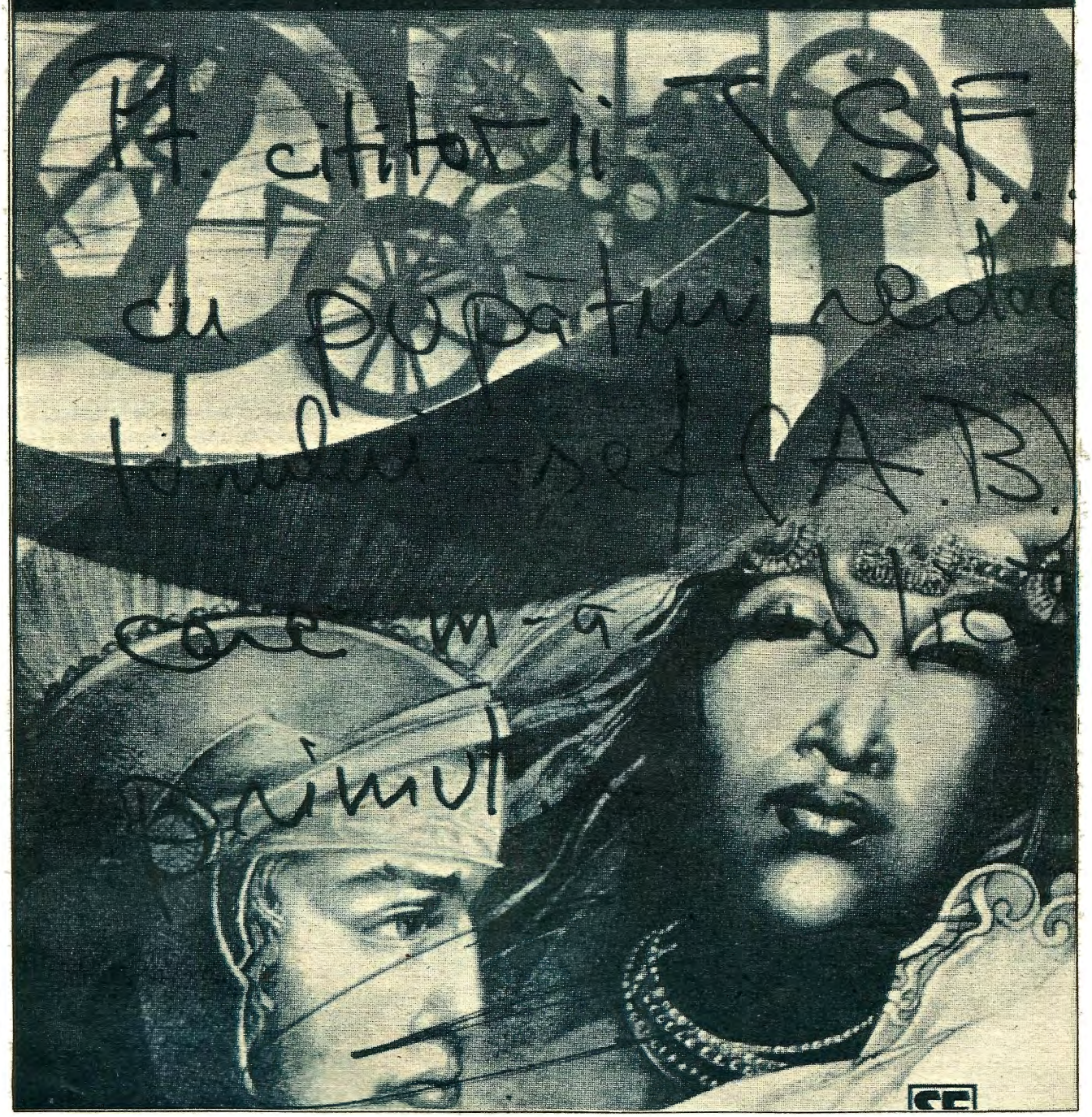
Sebastian A. Corn
2484
QUIRINAL AVE.